

தூய்கம்

கலை திலக்கிய மாத இதழ்

என். கே. ரகுநாதன்
யோகன்
சில்லையூர் செல்வராசன்
க. கைலாசபதி
நந்தினி
என். சண்முகரத்தினம்
தங்கம்
புதுவை இரத்தினதுரை
மகாவலி
நலலை அமிழ்தன்
ஷெல்லிதாசன்
அன்பு ஜவஹர்ஷா

1974

சித்திரை

விலை சதம் 75

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை வெளியீடு

ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಜಿಲ್ಲಾ ಅಧಿಕಾರಿ

ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಜಿಲ್ಲಾ ಅಧಿಕಾರಿ
ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಜಿಲ್ಲಾ ಅಧಿಕಾರಿ
ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಜಿಲ್ಲಾ ಅಧಿಕಾರಿ
ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಜಿಲ್ಲಾ ಅಧಿಕಾರಿ
ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಜಿಲ್ಲಾ ಅಧಿಕಾರಿ
ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಜಿಲ್ಲಾ ಅಧಿಕಾರಿ
ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಜಿಲ್ಲಾ ಅಧಿಕಾರಿ
ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಜಿಲ್ಲಾ ಅಧಿಕಾರಿ
ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಜಿಲ್ಲಾ ಅಧಿಕಾರಿ
ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಜಿಲ್ಲಾ ಅಧಿಕಾರಿ

1974

ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಜಿಲ್ಲಾ ಅಧಿಕಾರಿ

ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಜಿಲ್ಲಾ ಅಧಿಕಾರಿ

தாயகம்

கலை இலக்கிய மாத இதழ்

மலர்: 1

1974, சித்திரை

இதழ்: 1

தாயகம் உதயமாகிறது

‘தாயகம்’ உதயமாகிறது.

‘தாயகம்’ உங்களுடையது

முதலில் பத்திரிகையை ஆரம்பிப்போம்; பிறகு கொள்கை வகுப்போம்! என்று போடிபோக்கில் ‘தாயகம்’ தோன்றவில்லை. தனக்கென ஒரு கொள்கையுடன் தலைநிமிர்ந்து உதயமாகிறது ‘தாயகம்’.

கலை இலக்கியத்துறையில் தேசிய — சர்வதேசிய தேவைகளை — உணர்வுகளைப் பிரதிபலிக்கும் படைப்புக்களையும், பலமான அணியையும் உருவாக்க வேண்டிய அவசிய தேவையை உணர்ந்தே ‘தாயகம்’ தோன்றியிருக்கிறது.

முற்போக்கு விஞ்ஞானக் கண்ணோட்டத்துடன், சரித்திர மாறுதல்களைப் பிரதிபலித்தும், அதற்காக வேண்டியும் நிற்கிற தேசிய சக்திகளின் ஆயுதமாக ‘தாயகம்’ விளங்கும்.

கலை இலக்கியத் துறையில் எந்தவொரு படைப்பும் சமுதாய நோக்கு பொதிந்துள்ளதென்ற வாதம் மறுக்கமுடியாதது. ஆனால் இவை இரண்டு மார்க்கங்களாகப் பிரிகின்றன.

ஒன்று, புதிய ஜனநாயகம், மனிதகுலத்தின் நல்வாழ்வு, புதிய நாகரிகத்தை வேண்டி புத்துலகத்தை உருவாக்கும் சக்திகளின் மார்க்கம். இந்த மார்க்கம் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் தலைமையில் ஜனநாயக சக்திகளால் முன்னெடுக்கப்படுவது.

இரண்டாவது, முன்னைய சரியான மார்க்கத்திற்கு நேரெதிரானதும், அழிந்து கொண்டிருப்பதுமான பழைய சுரண்டல் சமுதாய அமைப்பைக் கட்டிக் காக்கும் மார்க்கமாகும். இது ஏகாதிபத்திய சக்திகளாலும் முதலாளி வர்க்கத்தாலும் தலைமை தாங்கப்படுவது.

முதலாவது மார்க்கமும் புத்துலகமுமே 'தாயகத்'தின் நோக்கமும், அதன் அபிலாஷையுமாகும்.

சர்வதேசியரிதியிலும் தேசியரிதியிலும் தீர்க்கமான மாறுதல்கள் ஏற்பட்டுவருகின்றன. இத்தாக்கம் கலை இலக்கியத் துறையிலும் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

இலங்கையில் இதை மூன்று கட்டங்களாக வகுக்கலாம்.

ஒன்று: பாஸிச எதிர்ப்பு, இரண்டாவது உலக யுத்தமும் தேசிய விடுதலைப் போராட்டங்களும், இந்திய விடுதலைப் போராட்டங்களும் இலங்கையின் தேசிய எழுச்சிகளும் இங்கு கலை இலக்கிய விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தின.

இரண்டு: 1952-56ம் ஆண்டு காலகட்டத்தில் உள்நாட்டு வெளிநாட்டுப் பிற்போக்குக் கெதிரானதும், அந்நிய மொழி, கலாச்சார, பொருளாதாரப் பிடிப்புகளுக்கெதிரானதுமான மக்களின் எழுச்சியும், மாபெரும் ஹர்த்தால் போராட்டமும் இன்னொரு கட்டத்தை ஏற்படுத்தின. இக்காலகட்ட படைப்பாளர்கள் பலர் இச்சமுதாய அமைப்பைக் கண்டிப்பதிலும் அம்பலப்படுத்துவதிலும் வெற்றி கண்டனரே தவிர, இச் சமுதாய அமைப்பை மாற்றுவதற்கும், அதற்கு வேண்டிய சரியான மார்க்கத்தைக் கோடிட்டுக் காட்டுவதிலும் வெற்றி காணவில்லை.

மூன்றாவது: 1966ம் ஆண்டைத் தொடர்ந்த காலங்களில் வெளிநாட்டு — உள்நாட்டு பிற்போக்குச் சக்திகளுக்கெதிரான மக்கள் இயக்கம், மலைநாட்டில் தோட்டத் தொழிலாளரின் போராட்டங்கள், வடபகுதியில் குறிப்பாக தீண்டாமைக்கும் சாதி ஒடுக்குமுறைக்கும் எதிரான வெகுஜன இயக்கங்களும் போராட்டங்களும் இன்னொரு காலகட்டத்தை ஏற்படுத்தின.

இதன் உந்துசக்தியாக தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் உரிமைகளுக்கான இயக்கங்களும் போராட்டமும் விளங்கின.

இப் போராட்டங்களும் இயக்கங்களும், நாட்டின் தொழிலாளர் விவசாய, இதர உழைக்கும் மக்களையும் ஜனநாயக சக்தி

களையும் தனது நடவடிக்கைகளுடன் ஐக்கியப் படுத்தியதுடன் அவர்களுடைய போராட்டங்களுக்கும், இயக்கங்களுக்கும் நம்பிக்கையும் உறுதுணையும் தருவதாக இருந்தன.

இக்காலகட்ட கலை இலக்கியப் படைப்புக்கள் சில மக்களின் இயக்கங்களி்லிருந்தும் போராட்டங்களி்லிருந்தும் பிறந்தவையே. இவை சரியான மார்க்கத்தையும் பாதையையும் முன்வைக்க ஓரளவு உதவின.

படைப்புக்களி்லிருந்துதான் விமர்சனங்கள் பிறக்கின்றன. விமர்சனங்களால் படைப்புகள் மேலும் செழுமை அடைகின்றன. இந்த நோக்கில் இப்படைப்புக்கள் மேலும் விமர்சனத்துக்குள்ளாக்கப்பட வேண்டும். இத்தகைய விமர்சனங்கள் பல புதிய படைப்புகளுக்கு உதவும். இப்பணியைத் 'தாயகம்' முன்னெடுக்கும்.

கலை இலக்கியப் படைப்புக்களில் மக்கள் விரோத, ஜனநாயக விரோத, தேசவிரோத கருத்தோட்டங்களைத் 'தாயகம்' எதிர்க்கும்.

புதிய படைப்புக்களும், படைப்பாளிகளும் நாட்டிற்குத் தேவை, ஒரு காலத்தில் முற்போக்காளர்களாக இருந்த சிலர் 'கௌரவமானவர்' களாகி ஒதுங்கிவிட்டனர், மக்கள் மத்தியில் பெருமளவு ஆற்றல் மிக்க கலைஞர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களை 'தாயகம்' அணுகும். புதிய படைப்பாளிகளையும், அவர்களின் படைப்புக்களையும் முன் கொண்டு வரும்.

'தாயகத்தின்' உதயம், பிற்போக்கு வர்க்கத்தினதும் மார்க்கத்தினதும் எடுபிடிகளாகி கலையையும் தம்மையும் சிறுமைப்படுத்திக் கொள்ளும் பேர்வழிகளுக்கும் அவர்களின் எஜமான வர்க்கத்திற்கும் பீதியை ஏற்படுத்தக்கூடும்.

புதிய ஜனநாயகத்தையும், புதிய வாழ்வையும், புதிய நாகரிகத்தையும் தோற்றுவிக்கும் சக்திகள், தாங்கள் எதிர்பார்த்த — எடுத்த முயற்சி, காலம் அறிந்து தங்களிடம் வந்திருப்பதைக் காண மகிழ்ச்சி அடைவர்.

'தாயகம்' உங்களுடையதே.

— ஆசிரியர் குழு

பட்டினிச்சாவு தவிர்க்க முடியாததா?

நாட்டின் நாலாபுறத்திலும் இருந்தும் அதிர்ச்சி தரும் செய்திகள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. மக்கள் உண்ண உணவின்றி பட்டினியால் மடிகின்றனர். சிலர் பசிக்கொடு உதாங்க முடியாமல் தற்கொலை செய்கின்றனர். இவ்விதமான பட்டினிச்சாவுகள் நாளாந்தம் அதிகரித்து வருவதையிட்டு நாட்டு மக்கள் பெரும்பீதியடைத்துள்ளனர்.

இனமொழி வேறுபாடின்றி முழு மக்களையும் எதிர் நோக்கியுள்ள உணவு நெருக்கடி தற்காலிகமானது என்று சிலர் கூறமுன்கின்றனர். எமது நாட்டைப் பொறுத்தவரை உண்மை நிலை அவ்வாறு இல்லையென்பதை உள் நாட்டினதும் வெளி உலகினதும் பொருளாதாரப் புள்ளி விபரங்கள் ஒப்புவிக்கின்றன. இன்று நாட்டில் உருவாகிப் பூதாகாரமாக உருவெடுத்துள்ள பொருளாதார உணவு நெருக்கடிக்கும் உலகின் ஏனைய முதலாளித்துவ நாடுகளில் தோன்றியுள்ளபொருளாதார உணவு நெருக்கடிக்கும் நெருங்கிய ஒட்டுறவு இருந்துவருவதை மறுக்க முடியாத இச்சந்தர்ப்பத்தில் சோஷலிச நாடுகளில் அத்தகைய உணவு நெருக்கடி அறவே இல்லை என்ற உண்மையையும் நாம் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறோம். இது எமது நாட்டின் பொருளாதாரப்பிடிப்புகள் அதன் வீழ்ச்சியும் உயர்ச்சியும் வெளிநாட்டு ஏகபோக முதலாளித்துவ சக்திகளின் கட்டுப்பாட்டில் பிணைப்புண்டு கிடப்பதையே காட்டுகின்றன. இதில் இருந்து தெரிய வருவது எனன வெனில் நாம் இன்று கூட ஒரு சுதந்திர

மான பொருளாதாரக் கொள்கையின் கீழ் திட்டமிட்ட உற்பத்தியை உருவாக்க முடியாத துர்ப்பாக்கிய நிலையில் இருக்கின்றோம் என்பதாகும்.

நாம் நிலவளத்தையும், நீர்வளத்தையும் பெற்றிருந்த மக்கள் என்றபோதிலும் எம்மால் அவற்றை எமது தேவைக்குப் பயன்படுத்துவதற்கு முடியாத அளவுக்கு அந்நிய முதலீட்டாளர்களினால் எமது வளங்கள் கொள்ளையிடப்பட்டு நாசமாக்கப்பட்ட நிலையிலேயே பட்டினிச்சாவுகளை எதிர்நோக்கியுள்ளோம்.

இவ் அந்நிய முதலீட்டாளர்களின் மூலதனத்தில் கைவைத்து அவர்களது பொருளாதார ஆதிக்கப் பிடிப்புகளை அகற்ற முடியாமல் இருப்பதனால்தான் நாம் இன்று பயங்கர உணவுப் பஞ்சத்துக்கு ஆளாகி உள்ளோம் என்பதை மறக்கக் கூடாது.

நாட்டில் உருவாகி உள்ள பட்டினிச்சாவுகளையும், உணவு நெருக்கடியையும் உற்றுநோக்கும்போது உழைக்கும் மக்களே நேரடியாக இப்பயங்கரத்துக்கு ஆளானவர்கள் என்பதும் சுகபோகஉயர்வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பகுதியினர் எவ்வித குறைவுமின்றி தமது வாழ்வை மேலும் ஸ்திரப்படுத்தி உள்ளதையும் நாம் அவதானிக்க முடிகின்றது. இவ்விதமான ஒரு ஏற்றத்தாள்வான நிலை நாட்டில் இருக்கும்வரை உழைக்கும் மக்கள் மேன்மேலும் பட்டினிச்சாவுகளை அணைத்துக் கொள்ளவே நேரிடும்

எனவே, இன்று எந்த உழைக்கும் மக்கள் பட்டினிச் சாவுகளை எதிர்நோக்கிய வண்ணம் இருக்கின்றனரோ அதே உழைக்கும் மக்கள் தமது நிலையையும், நாட்டுநிலையையும் ஒரு புதிய வார்ப்பில் மாற்றி அமைப்பதற்கான பாதையில் செயல்பட வேண்டிய அவசியத்தையே பட்டினிச் சாவுகள் வரியுறுத்துகின்றன.

அண்மையில் கொழும்பில் நடைபெற்ற தூரகிழக்கு ஆசிய நாடுகளுக்கான பொருளாதார கூட்டிணைப்பு (ஈகேபி) மாநாட்டில் நமது நாட்டுப் பிரதமர் உரையாற்றுகையில் “ஒவ்வொரு மனிதனும் தனக்குத் தேவையான உணவைப் பெற்றுக் கொள்ளப் பூரண உரிமை உடையவன்” என்று கூறினார்.

அவரது கூற்றில் உண்மை இருக்க போதிலும் எமது நாட்டில் இந்த உரிமை உடைய மனிதர்கள் எத்தனை பேர் இருக்கிறார்கள் என்பதே கேள்விக்குரிய விஷயமாகும். சுரண்டலும், குறை யாடலும், பதுக்கலும், கள்ளச்

சந்தையும், ஊழலும், சுயநலமும் தலைவிரித்தாடும் எமது நாட்டில் இவற்றையெல்லாம் உறுதிப்படுத்தும் வகையிலான அரசியல் பொருளாதார சமூக அமைப்பே ஸ்திரமாகவுள்ள நிலைமையில் எவ்வாறு ஒரு மனிதன் தனக்குத் தேவையான உணவைப் பெறுவதற்கு பூரண உரிமை உடையவனாக இருக்க முடியும்?

எனவேதான், மனிதன் என்ற பொதுப்பெயருடன் பிறந்து சொத்துடையவன், சொத்தில்லாதவன் என்ற வர்க்க அமைப்பால் பிரிக்கப்பட்டு சுரண்டலாலும், அடக்கு முறையாலும் வாழ்க்கையின் அடிமட்டத்தில் கிடந்து பட்டினிச் சாவுகளை எதிர்நோக்கியுள்ள உழைக்கும் வர்க்கம் தமக்குத் தேவையான ஒரு அரசியல் பொருளாதார அமைப்பை உருவாக்கும் பணியில் தம்மை சுயமாக ஈடுபடுத்தும் நிலைக்கு முன் செல்லவேண்டும். அதுவே பட்டினிச் சாவுகளை நிரந்தரமாக ஒழிப்பதற்கான சரியான மார்க்கமாகும்.

அடுத்த இதழிலிருந்து.....

காகிதத் தட்டுப்பாடு காரணமாகவும், திட்டமிடப்படாத குறிப்பிட்ட காலத்தின் வெளியிட வேண்டியேற்பட்டதாலும், தாயகத்தின் முதலாவது இதழ் குறைந்த பக்கங்களுடனேயே வெளிவருகின்றது. அடுத்த இதழிலிருந்து அதிக பக்கங்களுடன் வெளிவருமென்பதை தெரிவித்துக்கொள்கின்றோம்.

**நிர்வாகி
தாயகம்**

மண் உயர மார்க்கம்

✧ சில்லையூர் செல்வராசன்

வரப்புயர நீருயரும்
நீருயர நெல்லுயரும்
நெல்லுயரக் குடியுயரும்
குடியுயரக் கோலுயரும்
கோலுயரக் கோலுயர்வான் —

அச்சாக் கவிதை!
அருந்த பொன் பொழிகள்!
ஓளவை சொன்ன ஐந்து வரி
அருமை, அது வரைக்கும்

வரப்புயர்த்தி நீருயர்த்தி
நீருயர்த்தி நெல்லுயர்த்தி
நெல்லுயர்த்தி நெஞ்சுயர்த்தி
நெஞ்சுயர்த்திப் பாடுபடும்
குடிமக்கள் தம் உழைப்பை
கோலுயரக் காலாகும்...
கோலுயர்ந்த பின்னர்...?
கோலுயர்ந்த பின்னர் என்ன?

கோலுயர்ந்த பின்னும்
குடியுயர வேணுமன்றோ?
கோலுயர்ந்த பின் தான்
குளறுபடி ஆரம்பம்!

கோலுயர்ந்த பின்னர்
குடியுயரக் காணோமே!

கோலுயர்ந்த பின்னும்
குடிமக்கள் தம்முடைய
ஊனுயிருக் கான
உணவின் விலை உயரக்
கண்டதல்லால் குடியுயரக்
காணோமே! காணோமே!

ஏழை விவசாயி
இரு கையடித் துழைக்கும்
தோழர் குடிமனைகள்
தோறும் பசி உயரக்
கண்டதல்லால் நெல்லுயரக்
காணோமே! காணோமே!

பஞ்சத்தால் வாடுகிற
பஞ்சசைகளின் வாழ்விற் கண்
ணீருயரக் கண்டதல்லால்
நீருயரக் காணோமே!

இல்லைபென்று குடிமக்கள்
இருகை விரித்தேந்தும்

இரப்புயரக் கண்டதல்லால்
வரப்புயரக் காணோமே!

கோலுயர்ந்த பின்னரும் அக்
கோலுயரக் காலானோர்
வாழ்வுயரக் காணோம்! கோன்
வர்க்கம் உயர்கிறது!

கோலுயரக் கோவின்
கொடியுயரும்! குலமுயரும்!
கொடிகுலத்தார் 'குடி' யுயரும்!
குதங்களிலே நெல்லுயரும்!
'நீர் உயரும், நீர் உயரும்'
என்று தமக்குள்ளே
சேருகிற சேர்வுயரும்!
சேர்ந்து நிலவுடைமை
சேர்த்துப் பெருக்கித் தம்
சேமத்தைப் பேணு நிலப்
பரப்புயரும்! பரப்புக்களைப்
பாலிக்கக் கட்டுகிற
வரப்புயரும்! தங்கள் உயர்
வர்க்க நலம் காப்பதற்கு,
கோலும் குலத்தவரும்
கூட்டாளிப் பேர்களுமாய்ப்
பேணுகிற சட்டப்
பிடிப்புயரும்! வரி, வாழ்க்கைச்
செலவு, கெடுபிடிகள்
சேட்டை, இவ்வாராய் நமக்குப்
பலவுயரும்! உயராது
பாட்டாளி வாழ்க்கை மட்டும்!

பாடுபடும் பாட்டாளிப்
பாமரரின் வாழ்வுயர,
வீடுயர, நாடுயர
வேண்டுமெனில் என்ன வழி?

கோனை முறித்தாட்சி பற்றக்
குடி மக்கள் தம் கரத்துக்
கோலுயர வேண்டும்;
குடியுயர மார்க்கம் இதே!

தடி உயர வேண்டும்! மேற்
தட்டு வர்க்கம் வீழ்த்துகிற
அடி உயரவேண்டும்! பின்
ஆட்சியின் மீதேழை மக்கள்
பிடி உயர வேண்டும்! ஒரு
பேதமிலாப் பொதுவுடைமைக்
கொடி உயர வேண்டும்! மண்
குடி உயர மார்க்கம் இதே!

★ பகட்டான போர்வைக்குள்
நடந்தது ஒரு பயங்கரமான சதி!

போர்வை

✧ என். கே. ரகுநாதன்

ஓடிவாளத்தின் நாண்களை சுண்டிப் பிடித்து, காற்றைக் கிழித்துப் பாய்ந்து வந்த புரவிகளின் வேகத்தை மடக்கி 'நிறுத்தினான் அவன். புரவிகள் ஹூலங்காரித்துக்களை துத்திமிறின ரதம் குலுங்கி நின்றது! அவன் கீழே குதித்து மாளிகையின் உள்ளே ஓடினான். பிரமாண்டமான அந்த மாளிகையின் பளிங்குத்தரையில் காலணிகள் உராய்ந்து பயங்கரமாக ஓசையெழுப்ப வேகமாக நடந்தான். நடையின் வேகத்தைவிட மனதின் அவசம் துரிதப்படுத்த, கம்பீரமான குரலில் அவன் ஆத்திரத்துடன் அழைத்தான்?

“ஹே, குருதேவ்!”

காண்டிபத்திலிருந்து வீடுபட்ட கணையின் ஓங்கார நாதம் போல அந்த அகங்கார அழைப்பு அந்த மாளிகையின் நெடிய சுவர்களிலும் உயர்ந்த தூண்களிலும் பட்டுத் தெறித்துத் திரும்பியது.

“ஹே, குருதேவ்!”

கணை விடுபட்டதும் நடுங்கிக் கமறும் நாணின் துடிப்பாக அவன் மனம் பதறிச் சினங் கொள்ள,

பொறுமையிழந்து அவன் மீண்டும் கூவியழைத்தான்.

“ஹே, குருதேவ்!”

பதில் எழவில்லை; பதிலாக, அவன் குரலே அவனைக்கேலிசெய்வதுபோல எதிரொலித்து அவன் மனக்கதவில் பயங்கரமாக ஒங்கியடித்தது.

“குருதேவரே! குருதேவரே!! குருதேவரே!!!”

குரலில் அலட்சியமுறுக்கேறி சுஷத்திரியனின் ஆளும் வர்க்க அகங்காரம் கட்டு மீறிப் பீறிட்டெழ, அவன் மீண்டும் மீண்டும் கூவியழைத்தான்.

சந்தியாவேளையின் தியானத்தனிமையில் புலனொடுங்கியிருந்த குருதேவர் திடுக்குற்றுத் திரும்பிப் பார்த்தார். எழுந்து குரல்வந்த திசையில் நடந்தார்; காதுகளே கண்களாய் வந்தார்.

எப்போதும்போல, ஆழ்ந்த அமைதியும் அளவிடற்கரிய சாந்தியும் முகத்தில் ஒளிபரப்பவந்தவர், பதறித்தடித்து நிலைகொள்

ளாமல் தவிக்கும் தன் அருமைச் சிஷ்யனைப் பார்த்துத் திகைப்புற்றார்.

“யாரது, அர்ச்சுனனா? என்ன இது? ஏன் இப்படிப் பதறுகிறாய்?” குரலில் நிதானம் அப்பிக்கிடந்தது.

“குருதேவரே, என்னை ஏமாற்றுவிட்டீர்!” சீறி விழுந்தான் சிஷ்யன்.

“ஏமாற்றி விட்டேனா? நானா உன்னையர்? என்ன சொல்கிறாய்? ஒன்றும் புரியவில்லையே..!” கேள்விகளை அடுக்கி அவனை நிதானப்படுத்த முயற்சித்தார் குருதேவர்.

“ஆம், என்னை ஏமாற்றி விட்டீர்! நெஞ்சினிக்கப்பேசி வஞ்சித்துவிட்டீர்! எனக்கு வில்வித்தை கற்றுத் தந்த லட்சணத்தைப் புரிந்து கொண்டு விட்டேன்!”

சினம் பொங்கித் தடுமாறிய அர்ச்சுனன், தோளில் தொங்கிய காண்டபத்தைக் சழற்றிக்கீழே வீசி எறிந்தான். காண்டபம், அடிபட்ட பாம்புபோல நாண் கழன்று எகிறி நடுங்கிப்படுத்தது.

“அர்ச்சுனா! சொல்வதைவிளக்கமாசுச்சொல்; வினையாடாதே!” குருதேவரின் குரலிலும் விறைப்பு ஏறிற்று. அர்ச்சுனனைப் பாதாதிசேசமாகப் பார்த்தார் அவர்.

“எனக்குமட்டும் கற்றுத்தந்ததாகச் சொன்ன வில் நுட்பத்தை இன்னொருவனுக்கும் கற்றுக்கொடுத்திருக்கிறீர்!”

“என்ன!”

குருதேவரின் புருவங்கள் மேலெழுந்து வில்லாய் வளைந்து ஆச்சரியச் கணைகள் தொடுத்தன.

“ஆம் குருதேவரே! நான் மட்டும் அறிந்திருந்த வில்விதையை மற்றொருவனும் அறிந்திருக்கிறேன்!” — குரலில் உறுதி

“ஒருபோதும் இருக்காது; என்னால் நம்பவே முடியாது!” என்று அடித்துக் கூறினார் குருதேவர்.

சிறிதுநேரம் இருவருமேபேச முடியாமல் வாயடைத்துப் போனார்கள். மௌனம் ஆட்சிபெயுத்தியது.

மௌனமே இருளாய், மௌனமே பளுவாய், மௌனமே பயமாய் பொழுதை நசித்துக்கொண்டிருந்தது!

எல்லாமாய் நின்ற அந்த மௌன அந்தகாரத்தில், பேச்சிழந்து செயலிழந்து நின்ற பார்த்திபனை மெல்ல நெருங்கி, அவன் தோள்மீது கையை வைத்து, அவன் முகத்தை உற்று நோக்கினார், குருதேவரான துரோணர்.

“நீ என்ன சொல்கிறாய் அர்ச்சுனா? உனக்கு மட்டும் கற்றுக்கொடுத்த வில் நுட்பத்தை மற்றொருவனுக்கும் கற்றுக் கொடுத்தேனா? ஒரே கணை ஆயிரம் துளையிடும் அஸ்திரவித்தை, எனக்கு என்குருதேவர் அஸ்திரகோத்திர முனிவர் அருளியது. அதனை நான் உனக்குமட்டும் சொல்லித் தந்தேன். இந்த மூவரையும் தவிர இந்த நுட்பம் யாருக்குமே தெரியாது. அப்படியிருக்க நீ என்ன உளறுகின்றாய்?”

படபடப்புடன் கூறினார் துரோணர். உயிரைப்போல மதித்து அன்பு பாராட்டிய சீஷ்யனான அர்ச்சுனன் இப்படிக்கூறியதனால் உண்டான துயரம் அவர் முகத்தில் பிரதிபலித்தது. அதை வெளிக்காட்டாமல் சற்று நிறுத்தி மூச்சுவிட்டதும் மீண்டும் சொன்னார்.

“உன்னை விடச் சிறந்த சிஷ்யன் யார் உளர் எனக்கு? வேறு யாருக்கு நான் இந்த நுட்பத்தை சொல்லிக் கொடுப்பேன்?” என்று குரல் தழுதழுக்கக் கேட்டார் அவர். சற்று முன் தலை காட்டிய விறைப்பு வற்றி வாத்தசல்யம் மேலெழுந்தது. அர்ச்சுனனும் மெல்லச் சதாரித்து, நிதானக் கயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டான்.

“கண்ணாலும் கண்டேன்; காதாலும் கேட்டேன்!” என்றான் அவன். கோபந்தணிந்திருந்தாலும், குரலில் உறுதி தொனித்தது.

குருதேவர் இலேசாகச் சிரித்துப் படியே கேட்டார்: எங்கே கண்டாய்? யாச்சொல்லக்கேட்டாய்?

அஸ்தினபுரத்துக்கண்மையில் உள்ள ஆரண்யத்தில், அர்ச்சுனனும் அவன் சகோதரர்களும் வேட்டைக்குச் சென்ற இடத்தில் அவனுடைய நாய்க்கு வேட்டுவ வாலிபன் ஒருவன் கண்ணை தொடுத்து விட்டான். நாய் முகத்தில், பலதுளைகள்பட்டு அலறியபடியே அவன் காலடியில் வந்து மடிந்து விட்டது. ஆத்திரமடைந்த அர்ச்சுனன், நாய் வந்ததிசையில் சென்

றுபார்த்தான். வேட்டுவனைக் கண்டான். இந்தவில்விதையை உனக்குக் கற்றுத்தந்தவர் யார்? என்று கேட்க, வேட்டுவன் ஒரு சிலையைக்காட்டி இவர்தான் என்குரு: துரோணச்சாரியார்! என்று பதில் சொன்னான்.

அர்ச்சுனன் கூறிய கதையைக் கேட்ட குருதேவர் ஆச்சரியமடைந்தார். அவரும் தன் கதையைச் சொன்னார்.

“ஏகலைவன் என்னும் வேட்டுவச் சிறுவன், சிவவருடங்களுக்கு முன் என்னிடம் வந்து, தன்னை என் சீடனாக ஏற்றுக்கொள்ளும் படி டணிந்த வேட்டினன். நான் மறுத்துவிட்டேன். இதைத்தவிர நான் எதையும் அறியேன்!” என்றார் அவர்.

அர்ச்சுனனின் சந்தேகம் தீரவில்லை. குருதேவர் பொய்சொல் கிறாரோ என்று அவன் மனம் பேதலித்தது.

“அர்ச்சுனனே பேதலிக்காதே! எனக்கும் இது புரியாத புதீராகத்தான் இருக்கிறது. அங்கே போய் நடந்ததை அறிவோம்!”

ஆறுதல் வார்த்தை கூறிய படி, தரையில் கிடந்த காண்டிபத்தை எடுத்து அவன் கையில் கொடுத்தார் துரோணர்.

அர்ச்சுனன் காண்டிபத்தை வாங்கிக் கழன்றுபோன நாளை ஏற்றித் தோளில் போட்டுக் கொண்டான். ஆனால் அவனுடைய மனநாண் கழன்று தளர்ந்த நிலையிலேயே இருந்தது.

அர்ச்சுனன் மனம் நிலைகொள்
ளாமல் தவித்தது.

உன்னைவிடச் சிறந்த சிஷ்யன் யார் எனக்கு? என்று துரோணர் உரிமைபாராட்டியது சற்று ஆறுதலாயிருந்த தென்னவோ உண்மைதான். என்றாலும் அவனுக்கு மாத்திரம் தெரிந்த வில்நுட்பம் மற்றொருவனுக்கும் தெரிந்துவிட்டதே! தன்னைப்போல் இன்னொரு வில்லாளி இருப்பதை அவனால் எப்படிச் சகிக்க முடியும்?

தனக்குத்தெரிந்த அந்த வில்நுட்பத்தைத் தெரிந்து வைத்திருப்பவன் யார்? ஓர் அரசுகுமாரனா? அரசுகுமாரனாயிருந்தால், அவனை என்றோ ஒருநாள் எங்கோ ஒரு களத்தில் நேருக்குநேர் சந்திக்கலாம்: இருவர் திறமையும் பரீட்சித்தும் கொள்ளலாம். ஆனால், அவன் மிருகங்களையும் பறவைகளையும் உணவுக்காக வேட்டையாடும் ஒருவனவேடன்! அவனுக்கு இந்த நுட்பம் தெரிந்திருக்கிறதே! இதை நினைத்து அவமான உணர்ச்சி அழுத்திப் புழுங்கினான் அவன்.

வேதனையைத் தாளாது, பாட்டனார் பீஷ்மரிடம் நடந்ததைச் சொல்லிப் பிரலாபித்து விட்டான்.

அர்ச்சுனன் இளைஞன். வில்லுக்கு விஜயன் என்று இளமையிலேயே பெயரெடுத்துவிட்டான். சிலம்பு கூடத்தில் நூற்றுவரின் பொருமையை மிஞ்சி, சகல தேசத்து அரசர்கள் மத்தியிலும் தன்னிகரற்ற வில்லாளி என்ற

புகழுக்குரியவனாகி விட்டான். அந்தப் புகழுக்குப் பங்கம் ஏற்பட்டுவிட்டதே என்பது மட்டும் தான் அவனுடைய வேதனையெல்லாம். வில் நுட்பத்தை ஒரு வேடன் அறிந்ததால் ஏற்படக்கூடிய சாதகபாதகங்களை உணரமுடியாத சாமான்யன் அவன்.

ஆனால் அதனைக்கேள்வியற்ற ராஜ்யத்தலைவரான பீஷ்மரோ கணப்பொழுதில் பதறிப்போனார் பகையரசனிடம் ஒரு போர்ரகசியம் சிக்கிவிட்ட பய உணர்வு அவர் பொறியைத் தட்டி உலுக்கியது, ஆபத்தை முனையிலேயே கிள்ளிவிட அவர் திடசித்தரானார்.

ராஜ்ய பாரதத்தைக் கொண்டு நடத்துகிற ஒரு சுபத்திரியன் அறிந்திருக்க வேண்டிய அஸ்திர வித்தை, கேவலம்! ஒரு சூத்திரனுக்கு அதுவும் வனவேடனுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. காட்டில் வாழும் விலங்குகளை வேட்டையாடுவதற்கு ஒரு கணையில் ஆயிரம் துளையிடும் இத்தனை பெரிய வில் நுட்பம் எதற்கு? அதனை அவன் தெரிந்து வைத்திருப்பதால் நமக்கு எத்தகைய பெரிய ஆபத்து ஏற்படக்கூடும்? இன்று அவன் ஒருவன்; நாளை பத்துப் பேர்: இன்னும் சில நாட்களில் நூறு! அப்புறம் ஆயிரம்!! இப்படியே ஆயிரமாயிரமாய் பெருகி விட்டால் நடப்பதென்ன? சூத்திரர்களே மக்கள் வெள்ளம்! சுபத்திரியர்களாகிய நாம் அவர்கள் முன் எம் மாத்திரம்? துளிக்குச் சமானம்! அதிகாரச் சாட்டை

யைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு உலகம் முழுவதையும் கட்டியாள் கிறோம். இந்த முரடர்கள் ஒன்று சேர்ந்து, அரசர்களையும் ராஜ்யங்களையும் வெல்ல நினைத்தால் நமது கதி என்ன?

நொடிப்பொழுதில் எல்லாம் தலைகீழாகிவிடும்! அதிகாரம் மக்கள் கைக்கு மாறிவிடும். உப்பரி கைகளிலும், உல்லாச மாளிகைகளிலும் போக வாழ்வு நடத்தும் அரசர்களும், அந்தப்புர அழகிகளும் அவர்களது பரிவாரங்களும் தூக்கியெறியப்படுவார்கள். காலங்காலமாக நமது வர்க்கம் கட்டிக்காத்து வந்த அரச நீதி அழிக்கப்படும் வருணங்களும் குல தர்மங்களும் ஒழிக்கப்படும்.

சாத்திரங்களும், வேதங்களும் போர் நுட்பங்களும் சூத்திரர்களான உழைக்கும் மக்களுக்கு எட்டாத பொருளாக நம்மவர்கள் ஆக்கிவைத்த அர்த்தம்தான் என்ன? முரட்டு வர்க்கம் உழைத்துக்கொண்டிருந்தால் போதும். சிந்தனை ஊற்றைத் திறந்துவிடக் கூடாது. குலதர்மங்களைத் தூக்கியெறிந்து ஒன்றுபடக் கூடாது. போர் நுட்பங்களை அறிந்து கொள்ளக் கூடாது என்பது தானே! இப்போது எத்தகைய ஆபத்து வந்துவிட்டது? இத்தவறு எப்படி ஏற்பட்டது? எங்கிருந்து ஏற்பட்டது? இதனை உடனே களைந்தெறிதல் வேண்டும்!

ஆயுத பலத்திலிருந்தே அரசியல் அதிகாரம் பிறக்கிறது! என்ற தத்துவத்தை உணர்ந்த ராஜதந்திரி பீஷ்மர்.

ராஜ்யத் தலைவரான அவரால் வாளாவிருக்கமுடியுமா?

உடனடியாகவே செயலில் இறங்கி, துரோணரை அழைத்து விசாரித்தார்.

“உண்ட வீட்டுக்கு இரண்டகம் செய்யலாமா?” என்று சீறிப் பாய்ந்தார்.

நடுங்கிப்போன துரோணர், அர்ச்சுனனுக்குச் சொன்ன கதையை பீஷ்மருக்கும் சொன்னார்

“ஒரு சூத்திரன், க்ஷத்திரியனுக்குரிய வித்தையைத் தெரிந்து கொள்ளத் தகுதியற்றவன் என்ற மனுநீதி தெரியாதவனானான்? ஏகலைவன் பணிந்து வேண்டியும் எனக்கு நேரமில்லை என்று தட்டிக்கழித்துவிட்டேன்” என்றார் துரோணர் பவ்யமாக.

“குருவில்லாத வித்தையா?” புருவத்தை நெறித்த பீஷ்மரின் தொணியில் நையாண்டி கொப்புளித்தது.

பிதாமகர், தன்னையே குறிவைக்கிறார் என்று உணர்ந்த துரோணர் வேதனையை அடக்கிக்கொண்டு ‘வேட்டுவன் ஏகலைவனை, நான் அதற்குப் பிறகு காணவேயில்லை!’ என்று பதிலளித்தார்.

“துரோணர்தான் என்குருநாதர் என்று சொன்னானே அந்த வேடன்!” என்று மடக்கிப்பிடித்தார் பீஷ்மர்.

“அதுதான் எனக்கும் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது! எப்படியோ வித்தையையும் கற்றுக் கொண்

டிருக்கிறான்” என்று அங்க
லாய்த்தார் துரோணர்.

‘மழுப்புசிறீர்!’ என்று
சினந்தார் பீஷ்மர்.

“குலத்தலைவரே! எல்லாம்
அறிந்த உத்தமரான தாங்களே
இப்படிச் சொல்லலாமா? உங்
கள் உப்பைத் தின்று வளர்ந்த
வன் நான். ஒருபோதும் உங்க
ளுக்குத் துரோகம் நனைக்கமாட்
டேன்!” குரலில் பணிவு. ஆனா
லும் நேர்மை வெறியும் உறுதி
யும் பளிச்சிட்டன.

பாண்டவர்களுக்கு ஆசிரிய
ராய் அமர்வதற்கு முன், அவர்
வறுமை நோய்க்காளாகி
அடைந்த துன்பம் நினைவுக்கு
வந்தது. வேதங்களும் சாஸ்தி
ரங்களும் கற்று, அஸ்திரப்பயிற்
சியில் நிகரற்றவராயிருந்தும் கூட
தேடுவாரற்ற நிலையில், தன்
அருமைக் குழந்தை அஸ்வத்தா
மனுக்கு பால்வாங்கக் கூட வழி
யின்றி அரிசிமாவைக் கரைத்துப்
புகட்டியதையும், யாருக்கு
தெரியாமல் தமது மைத்துனர்
கிருபாசாரியார் வீட்டில்
மறைந்து வாழ்ந்ததையும் எண்
ணிநார். இன்றைய வாழ்வும்
வளமும் பீஷ்மராலும் அவர்
தலைமையிலுள்ள ராஜ்ய பாரத்
தாலும் ஏற்பட்டதை நன்றியு
டன் நினைத்தார்.

பீஷ்மர் மழுப்புசிறீர் என்று
சொன்னது அவர் மனதை வாட்
டியது. தாளாத வேதனையால்
மௌனமாயிருந்தார் அவர்.

“கங்கா புத்திரரே!” துரோ
ணரைச் சந்தேகிக்காதீர்கள்.
அவர் தமது ராஜ்யத்தின் மீது
அளவற்ற விசுவாசமும், அர்ச்
சுனன் மீது எல்லையற்ற அன்பும்
உள்ளவர். அர்ச்சுனனைத் தன்
சிஷ்யனாகக் கொண்டதில் மிகப்
பெருமை கொண்டவர். அவர்
இத்துரோகத்தைச் செய்திருப்
பார் என்று என்னால் நம்பமுடிய
வில்லை!” என்று தலையிட்டுச்
சொன்னார் விதுரர்.

“இதற்கு வழியொன்றிருக்
கிறது. துரோணர், அர்ச்சுனனா
யும் அழைத்துக்கொண்டு ஏகலை
வன் வசிக்கும் கானகத்துக்குச்
செல்லவேண்டும். அங்கே அவ
னைச் சந்தித்து நடந்ததை
அறிந்து கொள்ளலாம். அதன்
பின் நாம் வேண்டிய நடவடிக்
கையை மேற்கொள்வோம்!”

விதுரரின் இந்த ஆலோ
சனை பீஷ்மருக்குச் சரியாகப் பட்
டது. துரோணர் பீஷ்மரை
பார்த்துக் கூறினார்.

“பிதாமகரே! தங்கள் ராஜ்
யத்தை அண்டி வாழ்பவன்
நான். நான் நன்றி கொள்வ
னல்லன். என் உயிருள்ளவரை
உங்களுக்கு விசுவாசமாவிருப்
பேன். இதை நம்புங்கள்!”

ஏகலைவனின் சிலம்பகூடம்.

மும்முரமாக விற்பயிற்சியில்
ஈடுபட்டிருந்த ஏகலைவனின்
பார்வையில் தூரத்தில் ரதம்
ஒன்று வருவது தெரிந்தது. பயிற்

சியை நிறுத்தி விட்டு வைத்த கண் வாங்காமல் ரதத்தையே உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

ரதம் அருகே நெருங்க நெருங்க அதைச் செலுத்திவரும் சாரதியை அடையாளம் கண்டு கொண்டான் அவன். இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் கண்களிலே கோபக்கனல் பறக்கவந்து, உன் குரு யார்? என்று கேட்டுப் போனவன் தான் அவன். ஒரு அரச குமாரன் போல இருந்தான்.

—இருக்கட்டுமே! நம் மகுருவை வெச்சரிக்க என்ன திமிரு அவனுக்கு? இந்த வெசாரணை யெல்லாம் எதுக்கு அவனுக்கு? அவனுடைய சுவானத்தை நா! கொண்ணுப்புட்டேனாம். எங் குருநாதரோட செலையை அசுத்தப்படுத்திய அந்தச் சுவானத்தைச் சொம்மா வுட்டுடலாமா?... ஷ் ஷ் ஷ் ஷுக்

அவன் திரும்பவும் ஏதுக்கு வாரான்? வரட்டுமே! ரதம் அண்மைபில் நெருங்கியதும் சாரத்தியம் செய்தவனுக்குப் பின் புறமாக அமர்ந்திருக்கும் ஒரு வயோதிபரை அவன் கண்கள் கண்டு கொண்டன. பஞ்சு போன்ற வெள்ளிய தலைமயிரும் சாந்தம் தவழும் தாடியும் தேஜஸ் வீசும் முகமுமாக..... அவரை முன்னர் எங்கோ சந்தித்த நினைவு சுழியோடியது.

சிலம்ப கூடத்துக் கண்மையில் ரதம் நின்றதும், இருவரும் சூழே இறங்கினார்கள். ஏகவலை

னல் ஆச்சரியம் தாங்க முடிய வில்லை, ஒடிப்போய் அந்த வயோதிபரின் காலடியில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்தான்.

“கும்புடறேனுங்க!” என்று அவர் பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கினான்.

அர்ச்சுனன் இருவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான்; அவன் முகத்தில் கசப்புணர்ச்சி ரேகை கூட்டியது.

“சாமியை ஊட்டுக்கு வந்து பாக்கினுமின்னு இருந்தேனுங்க சாமியே வந்துட்டீங்களை! என் ஆசை வீண் போகலீங்க...” வணங்கி எழுந்த ஏகவலை ஆனந்தம் தாங்காமல் சொன்னான். பின் செய்வதறியாது திறந்த வாய் மூட மறந்து குரு தேவரையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

“யார் நீ?” என்று கேட்டார் துரோணர்.

“என்னங்க சாமி இது? நா உங்க அடிமைங்க! என்ருன் அவன். “நாந்தான் சாமி உங்க வீட்டுக்கு வந்து வில்வித்தை கத்துக்கணும்னு கேட்டேனுங்களே! சாமி முடியாதுன்னிட்டீங்க...” அவர் மறுத்ததைக் கொஞ்சங்கூடப் பொருட்படுத்தாது விசுவாசத்தோடு கைகளைப் பிசைந்தான் அவன்.

“நாயின் மீது கணை தொடுத்தவன் நீதானே?”

ஆமாங்க! அது என் குரு நாதர் மேலே ஜலம் பெஞ்சுட்

டுதுங்க. எம்மாங் கோவம் வந்
துச்ச தெரியுங்களா? ஓரேயடி
யுங்க... ஷ்ஷ்ஷ்ஷுக்!' எவ்வித
பயமுமின்றிச் சொன்னான்.

அர்ச்சுனன் பற்களைக் கடித்
துக் கொண்டான்.

“உன் குருநாதர் யார்?”

“என்னங்க சாமி கேள்வி?
நீங்கதர்னுங்களே என் குருநா
தர். எஞ் சாமிக்கு ஒரு செலை
கூடச் செஞ்சு வைச்சிருக்கே
னுங்க. அதோ பாருங்க அதுக்
குத்தான் நாயி போய்...”

அர்ச்சுனனும் துரோணரும்
அவன் காட்டிய திசையை
நோக்கினார்கள். களி மண்ணால்
செய்யப்பட்ட சிலை யொன்று
வெயிலும் மழையும் பனியும்
படும் சிலம்பகூடத்து வெளியில்
காணப்பட்டது.

“அதாஞ் சாமி என்குரு!
ரொம்பநல்ல சாமிங்க. எம்மாம்
வித்தையெல்லாம் கத்துக்கிட்
டேன் தெரியுங்களா?” சற்று
நிறுத்தி, பின் குருநாதரின்
முகத்தை நன்றியுணர்ச்சியோடு
பார்த்து சாமி” பேரைச் சொல்
லிச் சொல்லி எல்லா வித்தை
யும் கத்துக்கிட்டேனுங்க ஒரு பய
என்னை மிஞ்ச முடியாதுங்க,
ஆமா!” என்று வெற்றிப் பெரு
மிதத்துடன் கூறினான்.

பழுக்கக் காய்ச்சிய ஈட்டி
யைக் காதுகளில் பாய்ச்சியது
போலிருந்தது அர்ச்சுனனுக்கு.

தான் மறுத்தபோதும் தனக்
குச் சிலை வைத்து, தன்னைப்

பூஜித்து தன் வித்தைகளையெல்
லாம் ஒரு வேடன் கற்றுத்தேறி
யது துரோணருக்கு அளவிடமுடி
யாத வித்துவச் செருக்கை உண்
டாக்கியது. ஆனாலும் அர்ச்சு
னனை மிஞ்சி ஒரு வில்லாளி
இருப்பதை அவருடைய மனம்
ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தது.

நன்றியறிதலோடு, கண்க
ளில் நீர்மல்க எதையோ சொல்ல
நினைத்துத் தயங்கினான், ஏகலை
வன்.

அதைத் தயக்கத்தினூடே
இழையோடிய எண்ணக்கருவை
இனங்கண்டு விட்டவர் போல
துரோணர் வலை வீசினார்.

“பையா! என்னைக்குருவாக
வரித்துக்கொண்டாய்! வித்தை
யையும் கற்றுத் தேறிவிட்டாய்!
அதற்கு ஒரு நன்றிக் கடமை
இருக்கிறது — தெரியுமா?”

“தெரியுமுங்க சாமிக்கு அடிமை
குருதட்சனை குடுக்கிறேனுங்க”

எதைக் கொடுப்பது என்ற
தடுமாற்றம் அவன் முகத்தில்
பிரதிபலித்தது. துரோணர்,
அர்ச்சுனனை அர்த்தபுஷ்டியோடு
ஒருகணம் பார்த்தார். எதையோ
மனதில் எண்ணியவராய் ஏகலை
வனிடம் கேட்டார்;

“என்ன தரப்போகிறாய்?”

“நா” சாமியின் அடிமைங்க.
சாமி எதைக் கேக்குதோ அதைக்
குடுக்கிறேனுங்க!” ஆனந்த
மிகுதியால் படபடத்து நடுங்கி
னான் அவன்.

“எம்மாம் பெரிய வித்தை யெல்லாம் சொல்லிக்குடுத்திருக்கீங்க. என் உசிரைக் கேட்டாலும் குடுத்திடறேனுங்க!” அவர் கட்டையை எதிர் பார்த்துக் காலடியில் கண்புதைத்து நின்றான் அவன்.

“ஏ, பையா! உயிர்வேண்டாம், நான் கேட்கிற குருதட்சிணையைக் கொடுப்பாயா...?” குரலில் கபடம் மண்டிய அநாயாசம்.

“சரிங்க. சாமி கேக்கிறதை குடுக்கிறேனுங்க!”

“மறுக்கமாட்டாயா”

“சாமி மீது சத்தியம்வைக்கிறேனுங்க”

ஒருகணம் துரோணர் முகத்தில் சவக்களை படர்ந்தது. நெஞ்சில் பிதுங்கிய அதர்மத்தின் பீதியை, தனக்கு உப்பிட்ட வர்க்கத்துக்குக் கைமாறாகச் செய்யும் நன்றிக் கடனில் புதைத்துக் கொண்டார்.

“ஏகலைவா!... உன் வலது கைக் கட்டை விரலைக் குருதட்சிணையாகக் கொடு!”

“சரிங்க!” என்று வாயசைந்தது. உடனேயே எதையோ யோசித்தவனாய், அவரைப் பீதியுடன் பார்த்து, “என்னங்க?” என்று தடுமாறினான் அவன்.

தோளில் தொங்கிய வில்லைப் பிடித்திருந்த வலது கையை அவசரமாக எடுத்து, அதைமறைத்து விடுபவன் போல மடியோடு சேர்த்துக் கொண்டான். துரோ

ணர் கேட்ட கட்டை விரலை மெல்ல நீட்டி, அதை வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்தான்.

அவன் கண்கள் கலங்கின.

விழிகளை நீர்த்திரை மறைத்தது.

அப்படியே அசைவற்று நின்றான் அவன்!

பொழுது மௌனத்தில் கரைந்து கொண்டிருந்தது.

ஏகலைவனின் மனக்குரல்குதான் வகுத்த எல்லையைத் தாண்டிப் பாய்ந்து விடாமல் தடுத்து நிற்கும் காவலைப் போல அவனை ஊடுருவி நோக்கியபடி நின்றார் துரோணர்.

“ஏகலைவா! என்ன தயக்கம்? வாக்குறுதியைக் காப்பாற்று!” என்று அவசரப் படுத்தினார் அவர். பெற்ற வாக்குறுதியைச் செயற்படுத்தும் கெடுபிடி.

கணப்பொழுது —

தோளில் தொங்கிய வில்லைக் கழற்றித் தூர வீசியெறிந்தான் ஏகலைவன்.

வில், துரோணர் கிலையில் பட்டு, அதன் காலடியில் வீழ்ந்து நாண் கழன்று அநாதரவாய்த் துடித்தது!

ஆவேசம் கொண்டவனாய் இடையில் சொருகியிருந்த கத்தியை உருவினான். அருகில் நின்ற பட்ட மரத்தின் ஓடிந்த கிளையில் வலது கையின் கட்டை விரலை வைத்து —

— பட!

கண்களை மூடித் திறந்தான்
அர்ச்சுனன்.

கீழே விழுந்த கட்டைவிரலை
இருகைகளாலும் எடுத்து துரோ
ணரின் பாதங்களில் வைத்து
வணங்கினான் ஏகலைவன்.

அவன் கையிலிருந்து பெருகி
வழிந்த குருதி, துரோணரின்
பாதங்களை நனைத்து அவருடைய
வேட்கையைத் தணித்தது.
அவன் கண்களிலிருந்து ஊற்றெ

டுத்த கண்ணீர்த் துளிகள் அக்
குருதி வெள்ளத்தோடு ஒன்றிக்
கலந்து சங்கமமாயின.

“ஏகலைவா! உன் குருதட்
சிணை மூவுலகிலும் ஈடிணையற்ற
தாய் விளங்கும், உன் குருபக்தி
எக்காலமும் போற்றப்படும்.”

துரோணர் வாழ்த்தினார்,

பெருமிதத்துடன் ரதத்தை
நோக்கி நடந்தான்காண்டீபன்.

அவன் முகத்தில் நிர்ப்பயத்
தின் ஒளிப்பிரவாகம்!

சீனக் கிராமியக் கவிதைகள்

தலை வணங்கும் எங்களுக்கு

இடர்களுண்டு எத்தனையோ
இவைகளுக்கு நாம் நோற்றோம்
இதயத்தில் உறுதியுண்டு
இடர்பாட்டை வெல்லுதற்கு!
இடர்பாட்டை வெல்லுதற்கு
இதயமது இருக்கையிலே
இரும்பென்ன உருக்கென்ன
எல்லாமே தலை வணங்கும்

ஏனோ சேவல் கூவுகிறாய்

ஏனோ சேவல் கூவுகிறாய்
என்றோ நாங்கள் எழுந்துவிட்டோம்
பாராய் எங்கள் அறுவட்டைய
பைய எழுந்தா கூவுகிறாய்?
எம்மை எழுப்ப நினைக்கின்ற
உன்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்றோம்
ஏனோ சேவல் கூவுகின்றாய்
என்றோ நாங்கள் எழுந்துவிட்டோம்

தமிழில் — யோகன்

இங்கிருந்து எங்கே.....?

இலக்கிய உலகிலே காலத்துக்குக்காலம் புதிய பிரச்சனைகள் தோன்றுவதுண்டு. அதே போல, காலங்காலமாக எழுப்பப்படும் சில வினாக்களும் உண்டு. அத்தகைய நித்தியமான வினாக்களில் ஒன்று, 'இலக்கியம் எதற்காக' என்பதாகும். காலத்தின் மாற்றங்களுக்கு ஏற்ப இவ்வினாவிற்கு வேறுபடும் விடைகள் அளிக்கப்படலாம். ஆயினும் இலக்கியம் சம்பந்தமான அடிப் படைக் கேள்விகளில் மேலே குறிப்பிட்டதும் ஒன்றாகும்.

இலக்கியத்தின் குறிக்கோள்பற்றிக் கருத்துரீதியாக விடைகூறுவதிலும் பார்க்க, இலக்கிய கர்த்தாக்களின் நோக்கையும் போக்கையும் விவரிப்பதனால் விளக்கம் தேடுதல் விரும்பத்தக்கதாகும். தனிப்பட்ட ஒரு எழுத்தாளன் காதல், புகழ், பணம், சமய நம்பிக்கை, அரசியல் ஈடுபாடு முதலிய பல்வேறு காரணங்களில் ஒன்றோ பலவோ உந்துவதால் எழுதாகிறான் எனக் கூறலாம். எனினும் எழுத்தாளரைப் பொதுவாக நோக்குமிடத்து மூன்று நிலைப்பாடுகளைக் கவனிக்கலாம்.

எழுத்தாளன் தனித்து இருந்து வாழும் ஒருவன் அல்லன். அவன் சமூகப்பிராணி. சமுதாயத்தில் எல்லாக் காலங்களிலும் முரண்பாடுகளும், போராட்டங்களும், இயக்கங்களும் இடை

விடாது நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. இவற்றின் மத்தியிலே எழுத்தாளனும் வாழ்கின்றான். இந்நிலையில் மூன்று நிலைப்பாடுகளைப் பொதுவாக எழுத்தாளரிடையே காணக்கூடியதாய் உள்ளது.

ஒரு பிரிவினர், பிரச்சனைகளையும், முரண்பாடுகளையும், துன்ப துயரங்களையும் எதிர்நோக்காதவராய், அவற்றுடன் சம்பந்தப்படாமல், இன்பமூட்டுவதையே எழுத்தின் தலையாய நோக்கமாய்க் கொண்டு அதற்கியையக் கற்பனைச் சம்பவங்களையும், கதைகளையும் உணர்ச்சிகளையும் இலக்கியமாக்குபவர்கள். இவர்களின் சிலர் கூறும் வாதம் சுவையானது. "வாழ்க்கை பலருக்குத் துன்பமயமாயுள்ளது என்பதை நாமும் அறி

க. கைலாசபதி

வோம். எனவே துன்பமயமாயமைந்த வாழ்க்கைக்கு மேலும் துயர் கூட்டுவதுபோல, சஞ்சலத்தையும், அவலத்தையும், அருவருப்பையும் இலக்கியத்தில் எதற்காகப் புகுத்த வேண்டும்? ஆகவே, துன்பத்தின் மத்தியில் துவிநேர மாற்றத்தை அளிப்பதாய், கற்பனையிலேனும் களிப்பையும் கவர்ச்சியையும் நாம் கொடுத்து உதவ விரும்புகிறோம்; முயல்கிறோம்". இவ்வாறு அவர்கள் தமது நிலைப்பாட்டிற்குச்

சமாதானமும் விளக்கமும் கூறு வர். நடைமுறையில் பெரு வணிக நிறுவனங்களின் குரலாகவே இது இருப்பதைக் கண்டு கொள்ள அதிகநேரம் பிடிக்காது. தென்னிந்தியாவில் பெரும் தொழில் துறையாக வளர்ந்துள்ள சினிமா இத்தகைய வாதத்தின் துணையுடனேயே, 'அபினி'யாக மக்களுக்கு ஊட்டப்படுகிறது என்பதனை நாம் அறிவோம். பல லட்சக் கணக்கில் வெளியிடப்படும் குமுதம், ஆனந்தவிகடன் முதலிய சஞ்சிகைகளும் "துன்பப்படும் மக்களுக்கு மகிழ் ஐட்டுவதற்காகவே" வெளிவருகின்றன எனக் கூறப்படுவதுண்டு. "எனது குறிக்கோள் மக்களை மகிழ்விப்பது ஒன்றே" என்றுதான் ஜெமினி அதிபரும் ஆனந்தவிகடன் வெளியீட்டாளருமான வாசன் எப்பொழுதும் கூறிவந்தார்.

இப்பிரிவினர் அனைவருமே பெருவணிகர் என்றே, திட்டமிட்டு மக்களை ஏமாற்றிப் பணஞ்சம்பாதிப்போர் என்றே நாம் கூறவேண்டுவதில்லை. இலக்கியம் தூய்மையானது, பேருணர்ச்சிகளுக்கு வாகனமாய் அமைய வேண்டியது கற்பனை சார்ந்ததாய் இருக்கவேண்டியது என்று உண்மையாகவே நம்பும் எழுத்தாளரும் இருக்கக்கூடும் எவ்வாறாயினும் சமூகப் பிரச்சனைகளைப் பிரதிபலிக்காமல் மானசீக உலகில் இருந்து கொண்டு எழுதுவோர் ஒரு பிரிவினர் எனலாம்.

வரலாற்று அடிப்படையில் நோக்கும்பொழுது, மன்னராட்

சிக் காலங்களிலும், நிலப்பிரபுத்துவ சமுதாய அமைப்பிலும், பாராட்டப் பெற்ற 'அவை' இலக்கியங்கள் இத்தகையன என்று பொதுப்படக் கூறலாம். குறிப்பாக உயர்மட்டத்தினரின் காதல் வாழ்க்கை, இன்பக்கேளிக்கை, உல்லாசப் பொழுதுபோக்கு, எனபவற்றை மையமாகக் கொண்டு எத்தனையோ சிற்றின்ப நூல்கள் தோன்றின. இவற்றின் மிச்ச சொச்சத்தை நவீன காலத்திலே ஐயத்துக்கிடமின்றி நாம் காணக்கூடுமாயினும், முதலாளித்துவ சமுதாயத்திலே, வாழ்க்கையை முற்றுமுழுதாகப் புறக்கணிக்கும் இலக்கியங்கள் தோன்றுவது குறைவு என்றே கூறவேண்டும்.

இன்னொரு பிரிவினர், மேலே நாம் விவரித்த சமுதாய முரண்பாடுகளையும் பிரச்சினைகளையும் ஓரளவுக்கு நோக்கி அவற்றைத் தமது எழுத்தின் பொருளாகக் கொள்பவர்கள். சமுதாயத்திலே பரவலாய்க் காணப்படும் துன்ப துயரங்களை உணர்ச்சியின் அடிப்படையிலே அநுதாபத்தடன் பார்க்கும் இப்பிரிவினர், முந்திய பிரிவினரோடு ஒப்பு நோக்குமிடத்து தம்மைச் சுற்றியுள்ள யதார்த்தத்தை எதிர்நோக்குகின்றனர் என்பதில் ஐயமில்லை. எனினும் சமுதாய நிலைமைகளைப் பிரதிபலித்தாலே போதும் என்றும் எண்ணம் இவர்களிற்பெரும்பாலானோரைப் பற்றிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதிலும் ஐயமில்லை. அதாவது முதற்பிரிவினர் பிரச்சனைகள் இருப்பதையே எழுத்தில் பிரதிபலிக்க

வில்லை; அதனால் அப்பிரச்சினை இலக்கியத்துக்கு உகந்த - உரிய - பொருள்கள் அல்ல என்னும் கருத்தைக் கொண்டவராய் உள்ளனர். இரண்டாவது பிரிவினரோ இதற்கு மாறாக, சமுதாயப் பிரச்சினைகள் இலக்கியத்தில் இடம்பெறுவதை ஏற்றுக்கொள்கின்றனர். எனினும் தமது கடமை, அல்லது பொறுப்பு அவற்றைத் தத்ருபமாகச் சித்தரித்து விடுவதே என்று கருதுகின்றனர். காலப் போக்கில் சமுதாயம் திருந்தும் என்ற நம்பிக்கையும் இவர்களுக்குண்டு.

வரலாற்று அடிப்படையில் நோக்கும்பொழுது, நிலப்பிரபுத்துவ சமுதாயத்தையடுத்து வந்துள்ள முதலாளித்துவ சமுதாய அமைப்பில், சந்தைக்குப் பொருள் தயாரிப்போருள் ஒருவகை மாற்றப்பட்டுள்ள எழுத்தாளன், வாழ்க்கைப் போராட்டத்தின் அடிப்படையில் வேலைத் தட்டுப்பாடு, மோசடி, ஏற்றத்தாழ்வு, சுரண்டல் முதலிய கொடுமைகளை அநுபவரீதியாகவும், அறிவுரீதியாகவும் ஓரளவு கண்டு அவற்றை இலக்கியத்தினும் பிரதிபலிக்கிறான். ஆயினும் இவற்றையெல்லாம், அவன் எழுத்தாளன் என்னும் வகையில் தனிப்பட்ட முறையிலும், தனிப்பட்ட மாந்தரின் அவலங்களாகவுமே கண்டு எழுதுகிறான். இதன் விளைவாக துன்புறுபவர்களைக் கண்டு கண்ணீர் வடித்து, இரங்கி ஏங்கும் நிலைக்குப் பெரும்பாலும் அவன் தள்ளப்படுகிறான். யதார்த்தத்தைக் கண்டு மனம் நொந்து

வெம்புகிறான்; சில சமயங்களில் சினங்கொண்டு சேறவும் செய்கிறான். எனினும் அதற்குமேல் அவன் நோக்குப் பெரும்பாலும் போவதில்லை.

நவீன உலகிலே பரவலாகப் பொதுமைச் சிந்தனைகளும், சோஷலிசக் கருத்துக்களும் நிலவுவதால் அவற்றையும் இரண்டாம் பிரிவு எழுத்தாளர்கள் சிலர் ஈர்க்கப்படுவதுண்டு. எனினும் அவர்களிடத்தும், இலக்கியத்தைப் "பிரச்சார"மாக்குதல் கூடாது என்னும் சில ஐயங்களும், அச்சங்களும் ஆழமாக வேருன்றி யிருப்பதைக் காணலாம்.

பல்வேறு வரலாற்றுக் காரணங்களினால், கடந்த கால்நூற்றாண்டு காலத்திலே, ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தில் இப்போக்கு கணிசமான தாக்கத்தை உண்டாக்கியிருக்கிறது எனலாம்.

எனினும் சமீப காலத்தில் பல இளைஞர்களிடையே - குறிப்பாகக் கிராமப் பக்கங்களில் வாழும் எழுத்தாளர்களிடையே பிரச்சினைகளை இன்னும் நுணுக்கமாகவும், தூலமாகவும் ஆராய்ந்து, அவற்றுக்குப் பரிகாரம் கூறும் இலக்கியப் படைப்புக்கள் வேண்டும் என்னும் கருத்து வேகம் பெற்று வருதலைக் கவனிக்கக் கூடியதாய் உள்ளது. இதற்குத் தருக்கரீதியான காரணங்களும் இல்லாமல் இல்லை. மனிதாபிமான உணர்வுடன் நடைமுறைப் பிரச்சனைகளைச் சித்தரித்தல் ஏற்றதே என்னும்

கோட்பாடு ஓரளவு வழக்காகிய பின், அடுத்து என்ன? என்னும் வினா எழுதல் இயல்பே. அது மட்டுமன்று, பிரச்சனைகளை மேலும் மேலும் கூர்ந்து நோக்கி, ஒவ்வொன்றினதும் காரணகாரியத் தொடர்புகளை விளங்கிக் கொண்டு, எழுதும்போது அவற்றை நீக்கவேண்டிய அவசியத்தையும் அதற்கான வழிவகைகளையும் விவரித்தல் தவிர்க்க இயலாததே. நோயை நுணுக்கமாக விளக்கி விவரித்தால் மட்டும் போதுமா? நோயாளியின் மீது இரக்கப்பட்டால் மட்டும் போதுமா? நோயின் வரலாற்றை ஆகியோடந்தமாய்க் கூறினால் மட்டும் போதுமா? நோய் தீர மருந்தும் மார்க்கமும் வேண்டாமா?

இன்னும் ஒரு காரணமும் உண்டு. ஒரு காலகட்டத்தில் இரண்டாவது பிரிவைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்கள் புதுமையின் பெயரிலும் புரட்சியின் பெயரிலும் இலக்கியத்தில் புகுத்திய பொருள்களும் சித்தரிப்பு முறைகளும் இன்று வர்த்தக வெளியீடுகளிலும் சாதாரணமாக இடம்பெறத் தக்கவையாகிவிட்டன. 'அரங்கேற்றம்' போன்ற திரைப்படமும் 'யதார்த்த'ப் படைப்பு எனப் பலர் கருதுமளவிற்கு, பொருள் எடுத்தாளப்படுகிறது. அதாவது, இனங்காண்பது கடினமாகிவிட்டது எனலாம்.

இந்நிலையில், சமுதாயத்திற்கு காணப்படும் முரண்பாடுகளையும், துன்ப துயரங்களையும், போராட்

டங்களையும் உதிரியான தனிப்பட்ட தர்களின் பிரச்சனைகளாக மாத்திரம் கண்டு காட்டாமல் அவற்றை வர்க்கங்களுக்கிடையே நிகழும் போராட்டத்தின் வெளிப்பாடுகளாகக் காண்பது இன்றியமையாததாகிறது. இரண்டாவது பிரிவிலே தொடங்கியபோதும், வர்க்க அடிப்படையிலே பாத்திரங்களை அணுகாமல், விசேஷமான தனிப்பிறவிகளை இலக்கிய மாந்தராகக் கொண்டமையாலேயே, ஒரு காலத்து 'முற்போக்கு' எழுத்தாளர் ஜெயகாந்தன், இன்று 'பிரம்மோபதேசம்' செய்பவராக உருமாறியுள்ளார். இது ஒரு குறிப்பிட்ட எழுத்தாளனது தனிப்பட்ட பலவீனம் மட்டுமன்று அவன்பற்றிக் கொண்டிருந்த இலக்கியக் கோட்பாட்டிலே உள்ளார்ந்த பலவீனமாய் இருந்த அம்சத்தின் பரிணாமம் என்றும் கூறலாமல்லவா? ஜெயகாந்தனை விதிவிலக்கான 'வில்லகை' நாம் விவரிக்க வேண்டியதில்லை. பல எழுத்தாளரைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் எடுத்துக்காட்டு என்றே கொள்ளவேண்டும். வர்க்க ஆய்வின் அடிப்படையில், தூலமான சந்தர்ப்பங்களில் பாத்திரங்களைச் சித்தரிக்கத் தவறும் எந்த எழுத்தாளனும் ஜெயகாந்தன் ஆவதற்கு அதிக நாள் பிடிக்காது.

இதை இன்னொரு வகையாகவும் நோக்கலாம். ஜெயக்காந்தனது எழுத்தில் இன்றும் நுணுக்க விவரங்களைக் கூறும் 'யதார்த்த'ப் பண்பு, அதாவது இயற்கையாகப் பாத்திரங்களைத்

தீட்டும் ஆற்றல் குறைவின்றியே இருக்கிறது. 'மனிதாபிமான' உணர்வும் இல்லையென்று அடித்துக்கூறவியலாது. ஆயினும் சமுதாய மாற்றத்துக்கு ஆதரவு தருபவராக அவர் இன்று இல்லை. எனவே பிழை எங்கே உள்ளது என்று கவனமாய்த் தேடவேண்டும்.

இந்த இடத்திலேதான் மூன்றாவது பிரிவினர் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றனர். சமுதாயத்தை துணுக்கமாகப் பிரதிபலிப்பது மட்டுமன்றி, அதனை மாற்றி அமைக்கும் பணியில் பங்குபற்றுவதுடன், அப்பணி வெற்றிபெறுவதற்குரிய மாற்றங்களை இலக்கியப் பொருளாகத் துணிந்து ஏற்றுக் கொள்வதும் இன்றைய தேவையாகும் என இப்பிரிவினர் வற்புறுத்துகின்றனர். இவ்வாதத்தை இலகுவில் ஒதுக்கி விடமுடியாது. அநுபவமும், அனைத்துலகப் போக்கும் இவ்வாதத்துக்கு அரண் செய்வனவாகவே உள்ளன.

வரலாற்று அடிப்படையில் நோக்கும்பொழுது, தொழிலாளர், விவசாயிகள் வர்க்கத்திலிருந்து தோன்றும் கலையிலக்கியக் கோட்பாட்டின் காத்திரமான குரல் இது என்பது வெளிப்படையாகும். எதிர்காலத்தை மாற்றியமைக்கும் பெரும்பணிக்கு அவர்கள் தலைமை தாங்குபவர்கள் ஆதலின் அக்குரல் வலிமையுடையது என்பதில் ஐயமில்லை. இக்கோட்பாடு இலக்கியத்தில் செயற்படுகையில் சிறப்பான பிரச்சினைகள் தோன்றும் என்பது உண்மை. கலையழகு, உருவம், நம்பகத்தன்மை, ஏற்புடைமை, மொழி நயம் முதலிய பல்வேறு அம்சங்கள் இணைதல் வேண்டும். புதிய நெறிமுறைகள் வகுக்கப்படல் வேண்டும். ஆயினும் இவை எதிர்நோக்க வேண்டிய சவால்களே. இந்தக் காலகட்டத்தில் இன்று ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் வந்து நிற்கின்றனர். தருக்கரீதியாக வளர்ந்து வந்துள்ள இப்போக்கைத் தக்கபடி முன்னெடுத்துச் செல்வதிலேயே எமது எதிர்காலம் தங்கியுள்ளது.

தமிழ் வாழ்க்கு

தமிழே நானுன்னை
பாடவில்லை
ஏனென்றால்
நீயென்னை
எம். பி. யாக்கிவிடுவாய்.

— நல்லை அமிழ்தன்

ஒரு வறிய குடும்பத்தின்

ஒரு நாள் பொழுது....

— நந்தினி —

படலையைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழையும் வரையும் செல்லத்திற்கு கோபம் அடங்கவில்லை.

கோடிக்குள் கட்டப்பட்டிருந்த ஆடு பலத்தசத்தமாகக் கத்தியது.

“உனக்கு மட்டுமே... பசி... எல்லாருக்குந்தான்... உன்னையும் வித்துச் துலைச்சிட்டால்...?...”

எரிச்சலும் ஏக்கமுமாக அவள் முறுமுறுத்தாள்.

காலையில் நடந்த அந்தச் சம்பவக் கௌதிர்ப்பில்... நித்தியமாய் வழக்கமாய் செய்கிற சில அன்றாட கைங்கரியங்கள் நிறைவேற்றப்படாமல் நிற்பது..... கொட்டிலின் முற்றத்தில் கிடக்கும் குப்பை கூளங்களிலும் கவிழ்ந்த கிடக்கும் வெற்றுக்குடத்திலும், கோடிக்குள் நின்று கத்தும் ஆட்டின் கதறலிலும் தெரிகிறது.

கோடிக்குள் சென்று ஆட்டின் அவிழ்த்த சகாவதியாரின் பின் காணிக்குள் கட்டுவதற்கு அவள் போகும் போதுதான்..... மார்க்கண்டு வந்து... ஆடாய்க் கத்திய அந்தச் சமாச்சாரம் சிகழ்ந்தது.

அவரது காட்டுக்கத்தலின் தூக்கத்திற்கு... ஆட்பட்டு அவற்றினைத் சமாளிக்கும் வன்மை சிறிதும் அற்றவராய்... அந்த வன்மையை ஒருபோதும் சுவீகரிக்கும் நோக்கமற்று... வழமை போல் தனது மனையாளே இதற்கும் மறுமொழி பகரட்டுமென்று மெளனியாகக் கப்போடு... சாய்ந்து... வானப் பெருவெளியில் பகல் நட்கத்திரம் தேடிக்கொண்டிருந்த மாணிக்கத்தை.. கடைக்கார மார்க்கண்டு... மிக மிக நையண்டலாக ஏசினார்.

“சாமான் வாங்கிவண்டால் பெடியனை பெட்டியளோடை அனுப்பிப் போடுவியள்... வாங்கின காசு தரத்தான் நாங்கள் வீட்டுக்கு நடையாய் நடக்கவேணும்..... என்ன.....? கடனுக்கு சாமான் வாங்கிச் சாப்பிடுறதை விட.. பட்டினி கிடக்கலாம்... உந்தக் காசுக்கு எத்தனை நாள் நடந்திருப்பன்... உங்களுக்கு வெக்கம் மாணம்.. ரோசம்... ஏதேனும் இருக்கே ...

மார்க்கண்டுவின் ஏச்சில் புறையுண்டு கிடக்கும் அர்த்தங்கள் மிக மிக கேவலமானவை.

அந்த வார்த்தைப் பிரயோகங்களின் தொடர்ச்சி... மிகவும் அசிங்கமானவையாகவே வெளிவரும். என்பது... எல்லாருக்குத் தெரியும்.

தனது வார்த்தைகளை நம்பியே தான் கடை நடத்துவதாகப் அவரே பலருக்குக் கூறியுமிருக்கிறார்.

கோடிக்குள் நின்ற செல்வத்தின் காதுகளில் மார்க்கண்டுவின் வார்த்தைகள் விளவே செய்தன.

“மாணிக்கா... காசு தரமுடியாவிட்டால் சொல்லு?”

அவர் வார்த்தைகள் இறுகிவந்தன..!

மாணிக்கத்தின் மௌனம் அவரை உருக்கொள்ள வைத்தது... பலத்த சத்தமாய் அவர் கத்தினார் இறுதியில் தனது கடனுக்கு தான் கேட்ட கேள்விகள் போதும் என்கின்ற முடிவுடன் அவர் நடந்தார்.

அவரது கேள்வி எல்லாவற்றையும் செவிமடுத்தது, கூனிக் குறுகி... மாணமழிந்து விட்டது போன்ற நிலையாய் கோடிக்குள் நிலையாக நின்ற செல்லத்திற்கு அவர் போன பின்பும் முன்னுக்கு வர மனமில்லாதிருந்தது.

சாமான் வாங்கிய காசு அறுபத்தி நாலு ரூபா என்பத்தி மூன்று சதத்திற்காக அவர் கேட்ட அந்தக் கேள்விகள்?

தான் போன வேலையை மறந்து அது மரததுப் போய்விட்டு நெடுநேரம் கழித்து அவள் முன்னுக்கு வந்தாள்.

மாணிக்கம் கப்போடு சாய்ந்து அதே வானத்தின் நட்சத்திரத் தேடல் முயற்சியில்

சலனமற்று எதுவித பாவமற்ற முயின்றி.

அவளுக்கு... எல்லாக் கோபமும் ஒன்றாய்ச் சங்கமித்து அடிவயிற்றின் புகைச்சலாய் மாற... அழுகையும் ஆத்திரமும் பின்னிப் பிணைய மாணிக்கத்தின் மேல் பாய்ந்தாள்.

“கேட்டியளே... அவள் என்னைக் கேட்ட கேள்வியை உங்களுக்கு ரோசம் இருக்கோ மானமிருக்கோ எண்டெல்லாம் கேட்டானே அதுக்காசவாவது ஏதேனும் சொன்னியளே ஆ... நான் என்ன செய்யிறது உங்கடை ஐஞ்ச ரூபா சம்பளத்திலே ஐஞ்ச பேரை... ஒரு நாளைக்கு தாக்காட்டிறது எண்டால் சடன் வாங்கத்தானே.. வேணும் என்னை என்ன செய்யச் சொல்லுறியள்?”

அவள் பொருமி அழுகாள் ஐந்து உறுப்பினர்களைக் கொண்ட அந்தக் குடும்பத்தை மூடியுள்ள பொருளாதாரப் பிரச்சனைகள் நாட்டின் சகலவிதமான பின்தங்கிய வறிய குடும்பங்களில் குவிந்துள்ள பிரச்சனைகளுக்கு குறைந்ததல்ல...

அவள்... அந்த வீட்டின் வேலையாள என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கூப்பன் புத்தகத்திற்குரியவன். தனது விபரமறிந்த காலந்தொட்டு உழைக்கவே செய்கிறான் பிரச்சனைகள்.. தீர்த்தபாடிக்கலை.

அவனும், அவளும் இணைந்த தற்குப் பிற்பாடு... எத்தனையோ சமாச்சாரங்கள் அவனது வாழ்

க்கையிலும்... நாட்டிலும் நிகழ்ந்து விட்டன.

ஒன்றையொன்று மிஞ்சிய தான் கஸ்டநிஸ்ட்ரேங்கள்.

அவர்களுடைய மூத்த பையன்... குழந்தைக் கூப்பளாக இருந்தது. முதல்... இன்று.. கடைசிப்பையன்... குழந்தைக் கூப்பனிவிருந்து பிள்ளைக் கூப்பளாக மாறியது வரையில் அவர்களுடைய பங்கிட்டு அரிசியில் தொடக்கம் சினி... மா... மிளகாய் மல்லி... ரேசன் மட்டை... பாண்மட்டை என்று எவ்வளவோ மாற்றங்கள் !! அவர்களுக்கு மட்டுமல்ல... அவனைப் போன்றதும்... அவனைப் போன்றதும் அவளது... பிள்ளைகளைப் போன்றதுமான... வேஷியாள்... சாதாரணம்... பிள்ளை... குழந்தை... என்று கூப்பண்களை வைத்திருக்கும் அன்றன்றாட உழைத்து வயிற்றுக்குள் போடும் மக்களின் வாழ்க்கையிலும்... கஸ்டங்கள் தான்.

இதெல்லாம் தெரிந்திருந்தும் அவள் அவன்மீது சிறிதளவு தனது இதயத்தின் வேக்காட்டை அவன்மீது கொட்டினாள்...

அவன் ஒரு பொறுமைசாலி. தனது 'மனிசி'யின் கோபத்தில் உள்ள நியாய அந்யாயங்களைப் பற்றி பகுத்துப் பார்ப்பதைவிட எழுந்து வெளியில் போய்விடுவது நல்லதென்ற முடிவோடு அவன் எழுந்து நடந்துவிட்டான்.

அவள் முற்றத்தைக் கூட்டவேண்டுமென்றே... ஆட்டை அவிழ்த்துக் கட்டவேண்டுமென்றே... ஆட்டை அவிழ்த்துக் கட்டவேண்டுமென்றே... யோசிக்காது... அழுதுகொண்டு நின்றாள்.

அந்தக்கிழமை எடுத்த கூப்பனிசி... இரண்டாம் நாளே முடிந்து விட... பக்கத்து வீட்டில் ஒரு பேணி அரிசி கடன் வாங்கிக் காச்சிய கஞ்சியைக் குடித்து விட்டுப் போங்கோ என்று கணவனை அழைக்கும் மனோநிலையற்றவளாய் அவள் நின்றாள்.

கஞ்சியைக் குடித்துவிட்டு பிள்ளைகள் மூன்றும் பள்ளிக் கூடம் போய் விட்டார்கள். அவன்... நின்றிருந்தாலும் கஞ்சிகாணாது என்பது அவளுக்கும் புரியும் ஆனாலும் வழமையாக கேட்பது போல் கேட்க அவனும்... தனக்குப் பசித்தபோதும் இருப்பது தனது இரத்தங்களுக்குப் போதாது என்பதை உணர்ந்து 'எனக்கு வேண்டாம் சிக்கேல்லை' என்று சொல்லிவிட்டு வேலைக்குப் போவதில்... ஒரு திருப்தியை இருவரும் பகிர்ந்து கொள்வது வழக்கம். அது தவறி விட்டது.

இப்போது அவளின் கோபம் மார்க்கண்டுவின் மீதுதான் மீறியது... காதுகளில் கிடந்த தோடுகளைக் கழற்றிக்கொண்டு போய்க் கடையில் விற்று மார்க்கண்டுவின் முகத்தில் காசை விட்டெறிந்து விட்டு அவள் திருப்பியிருந்தாள்.

ஆடு மீண்டும் கத்தியதும் அவள் ஆட்டை அவிழ்த்துக் கொண்டு போய் பின் வளவுக்குள் கட்டினாள் கட்டினாள்.

அந்த வாய் பேசாத சிவன் மீது அவளுக்குப் பரிதாபம் பீரிட்டது... பசியின் கொடுமை அவளுக்குப் புரியும்...

“நீ... நிக்கவேண்டிய இடத்திலே நிக்கவேணும்...! புண்ணுக்கு விலைக்கு வாங்கி வைக்க எங்காளாலே முடியாது.. எங்கை மரங்கள்னா பச்சையிருக்கு... உன்னை விக்கத்தான் வேணும்.. அவன் அறுவான் தம்பிராசா அருவிலையெல்லே கேட்கிறான்... இனி... அருவிலையெண்டாலும் விற்கத்தான் வேணும்... உன்ரை பரிதாபத்துக்காகவும் என்ரை வாழ்மாயத்துக்காகவும்தான்... இப்பதோட்டை அருவிலைக்கு விக்கேல்லையே...”

அவள் தனது ஆட்டுடன் தன்பாட்டில் பேசிக் கொண்டு நின்றாள்.

அவளுக்கும் வயிறு புகைந்து கருகியது... தேத்தண்ணியாவது வைச்சக் குடிக்கலாமெண்டால் சீனி...?

மாணிக்கம் வெளியில் போன பிற்பாடு அவள் தோடுகளைக் கழற்றிக்கொண்டு நகைக்கடைக்குப் போனபோது சில திட்டங்களுளோடுதான் போனாள்... நல்ல விலைக்கு விற்குல் மார்க்கண்டு வின்றை காசு குடுத்து மிச்சக்

காசுக்கு... இரண்டு கொத்தரிசியும்... சீனி தேயிலையும் வாங்க வேண்டு மென்பதுதான்... அது

தோட்டை அறுபத்தைந்து ரூபாவுக்கே விற்கமுடிந்தது. திட்டங்கள்... தவிடுபொடியாகி... மார்க்கண்டுவின் ‘பிசகு’ தீர்ந்து அவள் திரும்பி விட்டாள். இப்போது அவள் முந்தானையில் பதினேழு சதங்கள் மட்டும்... பசுற்பாடு... இரவுப்பாடு...

அவளுக்கு கோபம் கோபமாக வந்தது... ஐயோ.. இந்த நிலைமையள் மாறாதா..?

பஸ்குக்குக் கட்டணம் உயர்த்தியதால் நடந்து போகத் தொடங்கிவிட்டவர்களில் அவளும் ஒருத்தி. நடந்து வந்த களையும் மனக்கஸ்டங்களும்... அவளுக்குக் கண்களில் ஒருவித மயக்கமாக வந்தது.

விளக்கு மாறை எடுத்து... ஒரு வேகத்தோடு முற்றத்தைப் பெருக்கிவிட்டு... மாணிக்கம் சாய்ந்திருக்கும் கப்போடு சாய்ந்து கொண்டாள் செல்லம்.

அவளுக்கு இப்போது தன்கணவனின் மீது... அனுதாபமும் எல்லையற்ற பாசமும் பிறந்தது...

“அது ஒரு வல்ல சிவன். எண்டபடியால்... இப்பிடிப்பேசியும் பேசாமல் இருக்குது.. பாவம் அந்தாளும் என்ன செய்யிறது..”

கப்பு மூலையோடு கிடந்த கடகத்துள் இருந்து அடைக்கோழி கத்தியது...

“இது சனியன்” என்று... அதைத் தூக்கி வெளியில் எறிந்தாள் செல்வம்.

அது இட்ட முட்டைகள் இரண்டுந்தான் இன்று தனது பிள்ளைகளின் மதிய உணவுக்கான ஒரு இருத்தல் பாண் வாங்க உதவியது... இது அதன் மீது பரிவை ஏற்படுத்தினாலும்...

இன்னும் சில நாட்கள் அந்தக் கோழி முட்டையிட மாட்டாது என்னும்போது ஒரு சுய நலம் கலந்த வெறுப்பு கோழியை விரட்ட உதவியது.

செவ்வாய்... வியாளன் சனி ஆகிய தினங்களில் அவர்களுக்கு ஒவ்வொரு இருத்தல் பாண் கிடைக்கிறது. காலையில் பாணை வாங்கி வந்து வைத்து விட்டு... கஞ்சியையே குடித்து விட்டு அவளது பிள்ளைகள் பள்ளிக்குச் சென்றிருந்தார்கள்.

முதலாம், மூன்றாம், ஐந்தாம் வகுப்பில் படிக்கும் அவளது... மூர்த்தி... மல்லிகா... கீர்த்தி... என்கின்ற அந்தச் செல்வங்கள் இன்னும் கொஞ்சநேரத்தில் வந்து விடுவார்கள் மூன்று பேருக்கும் ஒரு இருத்தல் பாண் அது போதாவிட்டாலும் கீர்த்தி மூத்தவன் தன் பங்கில் விட்டுக் கொடுத்து மற்றவர்களைச் சமாளிப்பான் அது செல்லத்திற்குப் புரியும் ஒன்பது வயது நிரம்பிய அந்தப் பச்சையுள்ளத்திற்கு தமது தாய்ந்தையரின் கவலைகள் புரியாவிட்டாலும் சகோதர வாஞ்சை இருக்கவே செய்தது.

அவனை ஐந்தாம் வகுப்போடு நிறுத்தி தகப்பனாரோடு வேலைக்கு அனுப்ப வேண்டும் மென்று அவள் நினைப்பாள் ஆனால் வகுப்பில் அவனது கெட்டிக்காரத்தனத்தை யோசிக்கும் போது மனம் மறுகும்.

மாணிக்கம் கூட மகனைத் தொடர்ந்து படிக்க வைக்க வேண்டுமென்று கூறுவான்.

மாணிக்கம் மிகவும் மெலிந்து விட்டான். காலையிலும் மத்தியானத்திலும் சாப்பிடாமல் ஒரு நேரத்தினியே... உழைப்பதென்றால் ஏன் அவள் காணும் அவர்களைப் போன்று ஒவ்வொரு மனிதரிலும் மெலிவு தெரியவே செய்கிறது.

அவள் பருத்தித்துறைக்குப் போகும் போது வியாபாரி மூலையில் ஒரு புது வீட்டின் கோப்பிசத்தின் மேல் சலாகை அடித்துக்கொண்டிருக்கும் தனது கணவனை அவள் கண்டாள். சுட்டியலை உயர்த்தி ஆணியை அடிக்கும் போது அவனது விலா எலும்புகள் அவளுக்குத் தெரிந்தன.

அவளுக்கு மிகவும் கவலையாக இருந்தது.

முதல் நாளும் அதற்கு முதல் நாளும் மாணிக்கம் வேலைக்குப் போகவில்லை அவனுடைய மேஸ்த்திரியருக்கு ஏதோ ஒரு அவசர தேவையிருந்ததால் அவர் இரண்டுநாள் வேலைக்குப் போகவில்லை எனவே

இவனுக்கும் வேலையிருக்கவில்லை.

முதல் நாளுக்கு முதல்நாளிரவு அவனுக்கு பச்சைமாவில்தோசை சுட்டு அவள் கொடுத்திருந்தாள்..

முதல்நாளிரவு அன்னலட்சுமியிடம் ஒரு பேணி மா கடன் வாங்கி.. கொஞ்சமாகக் கீரை போட்டு புட்டவித்துக் கொடுத்திருந்தாள்.... இப்படியான நொய்த சாப்பாடுகள் உழைக்கின்ற உடம்புகளுக்கு எந்த அளவுக்குப் போதும்.

மாணிக்கத்தை நினைக்க அவளுக்கு அழகை வந்தது.

“இண்டைக்காவது அந்தாளுக்கு சோறு குடுக்கலாமெண்டால் அவன் கடைக்காரப் பாழ்படுவான்.. அருவிலைக்கு எல்லோரோடோட்டை எடுத்தான்...”

நகைக்கடை மூலையில் ஒட்டப்பட்டிருந்த அந்த நோட்டீசின் வாசகம் அவளுக்கு இப்போது மிகவும் புரிந்தது.

“மாறி மாறி ஆண்டாலும் ஏழையன் வாழ்வு கண்ணீரிலே...”

இதைத்தானே... செல்வையாவும் கூறினான். செல்லையா என்கின்ற அவளுடைய கணவனின் தம்பி கூறும் அந்த நல்ல நிலைமையை ஆக்கக்கூடிய அரசு விரைவில் வரவேண்டுமென்று அவள் மானசீகமாக விரும்பினாள்.

விலைவாசிகள் ஏரூத பொருட்களுக்குத் தட்டுப்பாடு ஏற்ப

டாத.. உயர்வு.. தாழ்வு இல்லாத... அந்த அரசை அமைக்க எல்லாரும் ஒத்துழைக்கக் கூடாதா என்று அவள் மனதுள் முன்கிறாள்.

வள்ளியாச்சிகூட அவளிடம் தான் சாவதற்குள் இந்த நிலையைக் கண்டு சாகவேண்டுமென்று விரும்புவதாகக் கூறியிருக்கிறாள்.

கிழவியான அந்த மனுசியின் ஆர்வத்தைச் செல்லையா பலதடவைகள் பாராட்டியிருக்கிறாள்...

“மச்சாரும்... அண்ணையும் தான்... இன்றும் பயந்து சாகுதுகள்...”

என்று அவன் நளினமாக அவனைப் பகிடிபண்ணுவான்,

அயலெங்கும், ‘அரிசி’ ‘சீனி’, ‘மா’ என்று கடன்... இந்த நேரத்தில் தனது மனக்கொதிப்பை செல்லையா கூறும் ‘ஓளிமயமான எதிர்காலம்’ பற்றிய நம்பிக்கைக் கனவுகளில் செவவிடுவதில் அவள் தனது பசியையும் தனது கணவனின் பசியையும் கணநேரம் மறந்திருந்தாள்.

அடுப்படியன் ஏதோ இடறும் ஒலி கேட்டது.

விளக்குமாற்றைத் தூக்கிக் கொண்டு பாய்ந்தாள் செல்லம்.

வரிச்சுப்பிடித்திருந்த மட்டையிடுக்குக்குள்ளால் ஒரு நாய் மதியத்துக்குப் பிள்ளைகளுக்கென்று வைத்திருந்த பாணைக் கவ்வியபடி பாய்ந்தது.

ஒருகணம் அவளுக்குத் தலை
சுற்றியது ...

ஐயோ கடவுளே .. எந்தத்தேவடி
யாளின்ரை நாய்க்கோதாரி இஞ்
சை வந்தது...

அடி அடி... ஐயோ என்ரை
பிள்ளையள் பசி கிடக்கமாட்டுது
கள்” ..

அவளுக்கு ஏனோ குரல் வற
ண்டு விட்டது .. கத்திப்பேசமுடி
யாமல் “எண்ண வள்ளியாச்சி...
என்று ஸ்மரணையின்றி கூப்பிட்டுக்
கொண்டு நாயைத் துரத்திக்கொ
ண்டு பாய்ந்தாள் நாய் உக்கி
விழுந்துகிடந்த வேலிப் பொட்
டுக்கால்பாய்ந்து ஒழுங்கையில்
இறங்கி ஓடியது.

வள்ளியாச்சி வெவியின் மூலை
யில் நின்று . ‘அடி அடி’ என்று
கத்தியும் நாய் நிற்கவில்லை.

செல்லத்திற்கு உலகம் இரு
ண்டு வருவது போலிருந்தது.
அவள் திட்டியழுதாள்.

பாடசாலையிலிருந்து திரும்ப
இருக்கும் .. பிள்ளையள்! ‘எண்ண
வள்ளியாச்சி... நான் என்னை
செய்யிறது...!! அவள் நாயை
திட்டியபடி புலம்பியழுதாள்.

ஆடு ‘மே’ என்று பின்வள
வுக்குள் நின்று கத்தியது.

அதன் கத்தலில் பசியோடு
வரும் பிள்ளைகளின் சாயல்,

அவளுக்கு எதுவும் புரிய
வில்லை. தோடு வித்த விசயம்

முதல் சகலதையும் ஒரு பாட்டம்
வள்ளியாச்சியிடம் கூறி விட்டு.

“ஐயோ வீடு வாசலை வேலி
விராயை அறிக்கையாய் வைச்சி
ருக்கலாடெண்டால் என்னனை
செய்யிறது . “இப்பநான் ஆரிட்
டைக் கடனுக்குப் போறது ...
அவன் மார்க்கண்டுவிட்டை இப்
பநான் ரோசத்தோடை காசை
எறிஞ்சிட்டு வந்தன் இனி ... மா
வுக்கு... அல்லது அரிசிக்கு அவ
னிட்டைப் போகவே... அவன்...
அவன்...”

அவள் அவனையும் திட்டினாள்
பேசப்பேச அவளுக்கு மயக்க
கராக வந்தது.

ஓய்ந்துபோய் திண்ணைக்கப்
போடு வந்து சாய்ந்தாள் அவள்.

பசியோடு வரும் கீர்த்திமல்
லிகா மூர்த்தியின் உருவம் அவ
ளுக்கு மங்கலாய் தெரிந்தது.

முந்தானையை விரித்து நிலத்
தில் சரிந்தாள் செல்லம்...

கண்ணீர் .. சீலையில் துளிர்
தது. ஏதோ ஒருவித மயக்கம் ..
நித்திரையுமல்ல ... மயக்கமு
மல்ல . எவ்வளவு நேரம் கழிந்
தது...

செல்லம் செல்லம் என்று
வாஞ்சையாகக் குரல் கொடு
த்தபடி வள்ளியாச்சி உள்ளே
வந்தாள்.

“எழும்படி மேனை... பெடி
யள் பசியோடை வரப்போகுது

கிழவியின் குரலில்... அதிகா
ரம் கலந்த வாத்தசல்யம் குமிழி
யிட்டது.

சிணுக்கத்தோடு “நான்
என்னனை செய்யிறது” என்று
ஏக்கத்தோடு முணுமுணுத்தாள்
செல்லம்.

கிழவி கொடுப்புக்குள் சிரித்
தாள்... “அதுக்காகப் பிஞ்சுக
ளையும் பட்டினி போடப்போ
றியே.”

இந்தா இதை எடுத்து அவி.

முந்தானைக்குள் இருந்து ஒரு
பருத்த செஞ்சிவப்பான மண்
ணப்பிய மரவள்ளிக் கிழங்கை
எடுத்து அவள் முன் வைத்தாள்
கிழவி...

இப்போதைக்கு இதை அவி
ச்சு ஒரு சம்பலும் இடிச்சால் சரி..
இந்தா இதிலை கொஞ்ச ஓடியலும்
கிடக்குது.... அதை இடிச்சு
கொத்தானுக்கு இரவுக்குப் புட்
டனி எல்லாம் சரி... கவலைப்
படாதை... எழும்பு.

— யாவும் கற்பனை —

சியோனிஸ்டுகள்.....

சியோனிசப் பயங்கரவாதம் ஆரம்பத்தில் அரா
பியருக்கும் யூதருக்குமே இராக நடத்தப்பட்டது. யூதர்
களை ஐரோப்பாவிலிருந்து வெளியேறச் செய்வதுதான்
இதன் நோக்கம். போலந்தில் நாஷிகள் குடிகொண்ட
டிருந்தபோது மூன்று இலட்சம் யூதர்களைக் கொலை
செய்வதற்கு சியோனிஸ்டுகள் ஒத்தாசை புரிந்தனர்.
இஸ்ரவேல் உருவாக்கப்பட்ட பின் ஓர் அமைச்சராக
நியமிக்கப்பட்ட எம்.பேகன் அந்தச்சமயம் நாஷிக
ளின் பொலிஸ்படையில் ஓர் அதிகாரியாக இருந்தது
குறிப்பிடத்தக்கது.

(எம். பேகன் போலத்தில் பிறந்தவன்)

இரண்டாவது உலகயுத்தத்தின் போது சிறையிலி
ருந்த சியோனிஸ்ட் தலைவர்களான வெயிச் மென்,
என். கோல்டா மென், பென் கோரியன், கோல்டா
மெயர், எஸ்கோல் ஆகியோரை நாஷிகள் மோசமாக
நடாத்தவில்லை. அதற்கு மாறாக அந்தத் தலைவர்கள்
கிட்லருக்கு கிழக்கு முனையில் தேவைப்பட்ட 10,000
லொறிகளைக் கொடுத்துதவுமாறு திரு. வின்சன்ட்
சேர்ச்சிலை அடிக்கடி வேண்டிக்கொண்டனர்.

(“இரகசியப் பாதைகள்,” இலண்டன், 1955,
பக்கம் 13, கிம்சேயினால் எழுதப்பட்டது.)

★ ஓரு

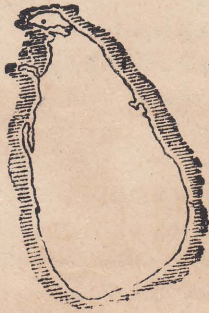
பரம்பரையின் சரித்திரம்

* புதுவை இரத்தினதுரை

கப்பலிலே வந்து, காற்றுக்கொதுங்கியதால்
அப்பனுக்கு அப்பன் ஆங்கிலத்துத் துரையெனவோர்
எண்ணம் எமக்குள்ளே, எழுந்திருந்த காலமதில்
விண்ணர்கள் இந்த விதானை உடையார்கள்
வந்திருந்த வெள்ளையர்க்கு, வால்பிடித்த கரணத்தால்
சொந்த நிலபுலன்கள், சேர்த்துப் பெருக்கெடுத்தார்
மன்னர் பிரபுக்கள், மர்காலம் போய்முடியப்
பிணைவர் உள்ளூரின்ற பெருஞ்சாதித் திமிர்காரர்
உடையார் விதானைகளாய், உட்கார்ந்த காலமதில்
அடையாத காணி அனைத்துக்கும் தம்பேரில்
சொல்லிப் புரியாத, தோம்பெழுதி வைத்தார்கள்
கள்ளவுறுதிக் கணக்கெழுதி வைத்தார்கள்
பொன்னன் பண்டாரி, பேய்க்கந்தன் மதவடியான்
என்னும் உழைப்பவரை, இழிசாதி என்ருதிக்கித்
தங்கள் வயல்களிலே, சாகடித்து அன்னவரின்
அங்கம் சொரிந்துவிட்ட, அனல்வேர்வைத் தண்ணியிலும்
பொங்கி யெழுந்த புதுவயலின் விளைச்சலிலே
பத்துப் பதினாறு, பத்தாயம் நிறைத்தார்கள்
கொத்துக் கணக்காகக் கோயிலுக்கும் கொடுத்தார்கள்
சட்டங்கள் விதிமுறைகள் சர்வசன வாக்குரிமைத்
திட்டங்கள் எல்லாமே திட்டமிட்டுச் செய்தார்கள்
ஆண்டவனைச் சொல்லி, அலங்காரத் திருவிழாக்கள்
ஓம்றீம் எனப்புலம்பி, உழறுபின்ற வடமொழிகள்

சாந்தி சமஸ்கிருத, சுகஸ்நாம அருச்சுணர்கள்
 எல்லாம் உழைப்பவரை, ஏமாற்றத் திட்டமிட்டே
 வல்லான் அதிகார, வழித்தோன்றல் வகுத்தவீதி
 இந்த விதிகளையே, இறைவனென ஏமாந்து
 வந்த உழைப்பவரும், வாய்ப்பாத்திக் கிடந்தார்கள்
 தங்கள் உழைப்பையெல்லாம், தாரைவார்த்துக் கொடுத்தார்கள்
 காலம் உருண்டதினால் சுடுகதையில் மாற்றளியை
 ஞாலப் பரப்பினிலே... நடந்ததினால் சமதரமும்
 பூங்காவில் ஒருகோடி, பூக்கள் மலர்த்ததினால்
 ஆங்காவ்கு பொதுவுடமை, அரசுக்கள் நிமிர்ந்ததினால்
 விதியென்று சும்மா, விழியிழந்த மானுடர்கள்
 சதியென்று புரிந்துபுதுச் சரித்திரத்தைத் தொடங்கியதால்
 உதிரத்தை வியர்வையதாய், உருமாற்றும் மானுடர்கள்
 புத்துலகைக் காணப் புறப்பட்ட காரணத்தால்—
 மெத்தைகட்கும் சுரண்டுகின்ற, முதலாளிக் கும்பலுக்கும்
 உடையார் பரம்பரைக்கும், ஊரைக் கருவறுக்கும்
 வ்ளையேறி யப்பனையும், வேலேத்தும் முருகனையும்
 சொல்லிச் சுரண்டுகின்ற, திருக்கூட்ட வேதியர்க்கும்
 சதிரம் நலுங்காத், சள்ளையர்க்கும் தூப்பொழுது
 எதிலும் புதுப்புதிய, இடிகளதே விழுவதினால்
 ஓதிகள் சரிசிறது, உழைப்பவரே வையமதில்
 விதியைப் திருப்புகின்ற, விசைகருவி யாகிடுநர்
 பற்றைகளை வெட்டி, பலசெய்து நீர்பாய்ச்சி
 முத்தையன் கட்டில், மூச்சிரைக்க வேலைசெய்வோர்
 உச்சிற் பகற்பொழுதில், உங்களுக்காய் உழுபவர்கள்
 பச்சைக் களளியிலே..., பசித்திருந்து பாடுபட்டோர்
 இரும்பைப் பிழிந்தெடுத்து, இயந்திரங்கள் செய்திடுவோர்
 அரும்பு வியர்வை சொரிந், தகிலத்தைக் காத்திடுவோர்
 வண்டி இழுத்திடுவோர், வாகனங்கள் ஓட்டிடுவோர்
 கண்டி மலைச் சரிவில் சுசங்கிக் கொழுத்தெடுப்போர்
 இந்த உடலங்கள், எழுந்தொருநாள் நீதிபெற
 வந்தால்.. அவர்க்கெதிராய், வருபவர் யார்? மாடியிலே
 குத்தியிருப்பவரா? கொம்பனிகள் ஆள்பவரா?
 மந்திரியா? அன் ி மந்திரியின் பிள்ளைகளா?
 பத்துக் கிணற்றடியைப் பசும்பரையாய் ஆண்டெமக்கு
 குத்தகைக்குக் காண், கொடுக்கின்ற பெரியவரா?
 சட்ட விதிமுறையா? தனிநபரே தீர்ப்பளித்துக்
 கொட்டும் விளையாட்டுக் கோட்டு வழக்குகளா?
 எல்லாம் உழைப்பவர்க்கு எதிராக நீண்டிடினும்
 வல்லா ி உழைப்பவர்கள், வரலாற்றை வென்றெடுப்பார்.

தோட்டத் தொழிலாளரின்

தொடர்ச்சியான

சோகவரலாறு!

★ மகாவளி ★

எமது நாட்டில் இன்று ஏற் பட்டுள்ள மிகப்பெரிய பொரு ளாதார நெருக்கடியும், அதன் காரணமாக உருவாகியுள்ள உண வுப் பஞ்சமும் இதுவரை வரலாற் றில் காணாத நிகழ்ச்சிகளாக வளர்ந்து வருகின்றன. இந்நெ ருக்கடிகளினால் இலங்கையில் வாழும் சகலமக்களும் — குறிப் பாக உழைக்கும் மக்கள் மிகமோ சமான நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள் ளனர். இந்நிலையில் தோட்டத் தொழிலாளரைப்பற்றியும் அவர் களை எதிர்நோக்கியுள்ள உணவு நெருக்கடி பற்றியும் வரலாற்று ரீதியாக ஆராய்வது மிக முக்கிய மாகும்.

இலங்கைப் பொருளாதாரத் தின் முதுகெலும்பாக இருப்ப வர்கள், இங்குள்ள தோட்டத் தொழிலாளர்களே. இந்நாட்டின் தேசிய வருமானத்தின் 60 சத வீதத்தையும், அநியச் செலா வணியின் 90 சதவீதத்தையும், பெற்றுத் தரும் இத்தொழிலா ளர் பெறுவதோ மிகக் குறைந்த

சம்பளமாகும். எட்டு மணிநேர வேலைக்கு ஒரு ஆண் தொழிலா ளிக்குக் கிடைப்பது 4 ரூபா 78 சதமும், ஒரு பெண் தொழி லாளிக்குக் கிடைப்பது 3 ரூபா 85 சதமும் மாத்திரமே. வாரத் தில் 3 நாட்களுக்குக் கூட ஒழுங் காக வேலை கிடைப்பது அரிது. ஆனால் வாரத்துக்கு ஒரு இருத் தல் அரிசியும், ஒரு இருத்தல் மாவுமே வழங்கப்படுகின்றது. வாரத்தில் ஒருநாள் கூட, இத் தோட்டத் தொழிலாளர் தமக் குத் தேவையான உணவை உட் கொள்வது கிடையாது, 10 அடி நீளமும் 8 அடி அகலமும் கொண்ட, காற்றோட்டமில்லாத வயன் காம்பிராக்களில் அவ்வ வாழ்க்கை நடாத்தும் இத்தகைய தொழிலாளன் எண்ணிக்கை கிட்டத்தட்ட 10 இலட்சமாகும்.

இந் நாட்டின் உழைக்கும் வர்க்கத்தின் ஒரு கணிசமான பகுதியாக விளங்கும், இத்தொ ழிலாளர்களின் வரலாறு, அன்று தொடர் இன்றுவரை இரத்தத்

தரலும் வியர்வையாலும் எழு தப்பட்ட தொடர்ச்சியான ஒரு சோகவரலாராகும். இந்த வரலாற்றை அறிந்திருத்தல் இன்று எம்முன்னுள்ள சரித்திரக் கடமைகளை ஓரளவாவது புரிந்து கொள்வதற்குத் துணை புரியும்.

18-ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில், “சூரியன் அஸ்தமிக்காத சாம்ராஜ்யத்தை” உருவாக்கி, உலகில் பல நாடுகளைத் தமது காலனி நாடுகளாக்கி, அந்நாட்டு மக்களையும், செல்வத்தையும் சுரண்டிவந்த பிரித்தானிய ஏகாதிபத்திய வாதிகள் எமது நாட்டின்மீதும் தமது நச்சுப்பார்வைவைச் செலுத்தினர்.

7-3-74ல் அட்டன் வாலிபர் சங்கத்தின் சார்பில் அட்டன்-டிக் கோயா நகரசபை மண்டபத்தில் நடைபெற்ற ‘தோட்டத்தொழிலாளரும் உணவு நெருக்கடியும்’ என்னும் பொருள்பற்றிய கருத்தரங்கில் தோட்டத் தொழிலாளரின் சோக வரலாறு பற்றிக் கூறப்பட்ட கருத்துக்களின் தொகுப்பு.

1815-ம் ஆண்டு கண்டிராச்சியம் பிரித்தானியர்களால் கைப்பற்றப்பட்டபின்னர், முழு இலங்கையும் அவர்களின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்டது. இலங்கையின் மலையகப்பகுதிகளில் அவர்கள், பெருந்தோட்டப்பயிர்ச் செய்கைக்கான திட்டத்

தை உருவாக்கினர். அவர்களுக்கு முதலில் தேவைப்பட்டது நிலமாகும். அதனால் கண்டிய விவசாயிகளின் நிலத்தைப் பறிப்பதற்காக 1840-ம் ஆண்டு பாழ்நிலச்சட்டம் என்ற பயங்கரமான சட்ட மொன்றைக் கொண்டுவந்தனர். இச்சட்டத்தின்படி தாம் விவசாயம் செய்யும் நிலத்தின்மீது தமக்குள்ள உரிமையை உறுதிகள் மூலம் நிரூபிக்கமுடியாத விவசாயிகளின் நிலம் பறிமுதல் செய்யப்பட்டு. ஏக்கர் ஒன்று 50 சதம் என்ற வீதத்தில் வெள்ளையர்களால் கொள்ளையிடப்பட்டது. அன்றைய அரசர்களின் சட்ட அமைப்பில் இம்மாதிரியான உறுதிகள் தேவைப்படவில்லையாதலால், இந்நிலங்களில் பரம்பரை பரம்பரையாக விவசாயம் செய்தவந்த கண்டிய விவசாயிகள், தமது உரிமையை நிலைநாட்ட முடியாமல் தமது நிலங்களை இழந்தனர்.

இந்நிலையில் 1888-ம் ஆண்டு தரளியவரிச்சட்டம் என்று மற்றொரு சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது இச்சட்டத்தின் பழுவைத்தாங்க முடியாது, விவசாயிகள் எஞ்சியிருந்த கொஞ்சநஞ்ச நிலங்களையும் வெள்ளையருக்கு தானஞ்ச செய்யவேண்டிய தூர்ப்பாக்கிய நிலை ஏற்பட்டது. இவ்வாறு பரம்பரை பரம்பரையாக தாங்கள் விவசாயம் செய்த நிலங்கள் பறித்தெடுக்கப்பட்டு, இவ்விவசாயிகள் அநாதரவாக வெளியே விடப்பட்டார்கள். வேறு விதமாகக் கூறுவதானால், மெல்ல மெல்லச் சாகவிடப்பட்டார்கள்.

இந்நாட்டு விவசாயிகளுக்குச் சொந்தமான நிலங்கள் காலத்துக்குக்காலம் கபடத்தனமான சட்டங்கள் மூலம் கைப்பற்றப்பட்ட பொழுதெல்லாம் இக்கொடுமையை எதிர்த்துக் கண்டிய விவசாயிகள் பலதடவை கிளர்ச்சிகள் செய்தனர். ஆனால் இந்நிலங்களை அவர்களிடமிருந்து பறித்துக்கொடுப்பதற்கு உண்ணர் நிலப் பிரபுக்களாயிருந்த ரத்வத்தை, மொலமுறே பேஷன்றவர்கள் உடந்தையாக இருந்தனர். இதற்குப் பிரதியுபகாரமாக வெள்ளையரிடமிருந்து இவர்களுக்குப் போதிய சன்மானம் கிடைத்தது. அவ்வாறு பெற்றுக்கொண்ட சன்மானங்களினால் தான் இக்குடும்பங்கள் இன்றும் பல்லாயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலத்துக்குச் சொந்தக்காரராயிருந்து வருகின்றனர்.

தென்னிந்தியாவிலிருந்து தொழிலாளர் இறக்குமதி

இந்த விதமாக வெள்ளையர் கொள்ளையிட்ட நிலங்களில் பாடுபடுவதற்குப்பெருந்தொகையான தொழிலாளர்கள் தேவைப்பட்டனர், சொந்த நிலங்களில் பாடுபடுவதற்குப்பெருந்தொகையான தொழிலாளர்கள் தேவைப்பட்டனர். சொந்த நிலங்களையிழந்த கண்டிய விவசாயிகள் தமக்கு விசுவாசமாக உழைக்கமாட்டார்கள் என்ற எண்ணத்தின் காரணமாக, வெள்ளையர் அநாதரவான நிலையில் விடப்பட்ட கண்டிய விவசாயிகளை வேலைக்கமர்த்த முன்வரவில்லை. இச்சமயத்தில் நீக்ரோ அடிமைமுறைக் கெதி

ராக உலகின் பல வேறுநாடுகளிலும் கிளர்ச்சிகள் நடைபெற்றன. 19-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இந்த நீக்ரோ அடிமை முறையும் ஒழிக்கப்பட்டது. இதனால் வெள்ளையர்கள், தமது காலனி நாடுகளில் வேலை செய்வதற்கு நீக்ரோக்களைக் கொண்டுவர முடியாத நிலையை ஏற்படுத்தியது. எனவே, இலங்கைக்கு மிக அண்மையிலுள்ளதும், ஆசியாவில் தமது மிகப் பெருங்காலனிநாடாக விருந்ததுமான இந்தியாவின் தென்பகுதியிலிருந்து ஏழைமக்களை இறக்குமதி செய்து, இங்கு தாம் உருவாக்கிய தேயிலைத் தோட்டங்களில் வேலை வாங்குவதற்கு வெள்ளையர் திட்டமிட்டனர்.

பிரித்தானியர், இந்தியாவின் இயற்கைப் பொருளாதாரத்தை அழித்து, தென்னிந்திய விவசாயத்திலும், தொழில் துறைகளிலும் பெரும் நஷ்டத்தை ஏற்படுத்தினர். அதனால் அம்மக்கள் மத்தியில் பசி, பட்டினி, பஞ்சம் போன்ற கொடுமைகள் பெருமளவில் பூதாகாரமாக உருவெடுத்தன. இச்சாதகமான சூழ்நிலையைப்பயன்படுத்தி, பசி பட்டினியால் அவதியுற்றுக்கொண்டிருந்த மக்களை இலங்கைக்குக் கடத்திக் கொண்டு வருவதற்கு வெள்ளையருக்குப் பெரும் சாதகமாயிருந்தது.

இந்தியத் தொழிலாளரின் அவல நிலை

இந்தியத் தோட்டத் தொழிலாளர், முதன்முதலாக 1828-ல் கவர்னர் பாண்ட் என்பவரால்

கொண்டுவரப்பட்டார்கள். ஒப்பந்த முறையில் கொண்டுவரப்பட்ட இத்தோட்டத் தொழிலாளர்களில் பெரும்பாலோர் வெகு விரைவில் இலங்கையை விட்டுத் தாய்நாட்டிற்கு ஓடினார்கள். தொழிலாளரின் ஜென்மபூமி அண்மையிலிருந்ததால் இந்த ஒப்பந்த முறை செவ்வனே செயற்பட முடியவில்லை. ஆதலால் இதற்குப்பதிலாக கங்காணிமுறை கொண்டுவரப்பட்டது. கங்காணிமாரிகள், வெள்ளைத்துரைமாரிடம் பெருந்தொகையான பணத்தை முற்பணமாக வாங்கி, அதில் ஒரு சிறு தொகையைத் தென்னிந்திய மக்களின் குடும்பங்களுக்குக் கொடுத்து, ஆசை வார்த்தைகள் கூறி அவர்களை இங்கு கடத்தினர். இலங்கைக்கு வரும்பொழுதே, கங்காணிமாரிடம் வாங்கிய பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டிய நிபதிக்கு இத் தொழிலாளர் உள்ளாகப்பட்டனர். ஆனால் கங்காணிமாரோ, வெள்ளையரிடம் வாங்கிய பணத்தில் பெரும்பகுதியை ஏற்பம் விட்டனர். அதுமட்டுமல்ல; ஒவ்வொரு தொழிலாளரின் உழைப்பிலும் ஒரு பகுதியை தலைவரிப்பணமாக (பென்ஸ் மணி) அறவிட்டு, அப்பணத்தையும் கங்காணிமாருக்கே வெள்ளையர் கொடுத்தனர். இக்கங்காணிமாரிகள் வெள்ளையரின் சுரண்டலுக்கு விஸ்வாசமாக செயல்பட்டது மல்லாமல் தமது சொந்த மக்களை தாங்களும் பலவழிகளில் சுரண்டிச் சூறையாடினர். இதல்தான் அவர்களின் பிள்ளைகள் இன்றும் தோட்டச் சொந்தக்காரர்களாகவும், பெரும் வியா

பாரிகளாகவும் விளங்குவதோடு இலங்கைப் பிரஜாவுரிமை பெற்றவர்களாகவும் உள்ளனர்.

ஆனால் கடன்காரராகவே வந்து தமது வாழ்க்கையை ஆரம்பித்த தொழிலாளர் மீண்டும் தாய்நாட்டுக்குத் தமது விருப்பப்படி செல்ல முடியாதிருந்தது. அப்படிச் செல்வதாயின், வெள்ளைத்துரையின் 'துண்டு' கொண்டுவரவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அப்படித் 'துண்டு' இல்லாமல் தோட்டத்தை விட்டு வெளியேறிச் செல்பவர்களை இலங்கையில் மட்டுமன்றி இந்தியாவிலும் கைதுசெய்து அவர்களை மீண்டும் இலங்கைக்குக் கொண்டுவரச் சட்டம் இயற்றப்பட்டது. இந்தியா அண்மையிலிருந்ததால் தொழிலாளர்கள் அடிக்கடி தோட்டங்களை விட்டு ஓடுவது சாத்தியமாயிருந்தது. ஆயினும் புதிய சட்டத்தின் மூலம் வாழ்க்கை முழுமையும் துரைமாரிகளுக்குக் கடன்காரராயிருந்த தொழிலாளர், தோட்டத்தை விட்டுச்செல்வதாயின், அவர்களுக்குரிய கடனைச் செலுத்தித் 'துண்டை'ப் பெற்றுக்கொண்டே செல்லவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்துக்குள்ளாகப்பட்டனர். இதனால், தொழிலாளர் தமது தாய்நாடு செல்லமுடியாது தடுத்துவைக்கப்பட்டனர்.

மாத்தளைக் கிளர்ச்சி: இந்தியத் தொழிலாளரைப் பற்றிய தப்பான அபிப்பிராயம்:

தோட்டத் தொழிலாளரின் வருகையோடு ஓட்டிய காலங்களில், குறிப்பாக 1818-ம் ஆண்டிலும் 1848-ம் ஆண்டிலும் சிங்

கள விவசாயிகள் வெள்ளையரை எதிர்த்துப் பல கிளர்ச்சிகள் செய்தனர். இக்கிளர்ச்சிகளின் போதெல்லாம் சிங்கள விவசாயிகளுக்குத் திராக இத்தோட்டத்தொழிலாளர்கள் மோதவிடப்பட்டார்கள். உதாரணமாக 1848-ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற மாத்தளைக் கிளர்ச்சியின் போது ஆத்திரமடைந்த சிங்கள விவசாயிகள் பல தோட்டங்களைத் தீக்கிரையாக்கினார்கள், தோட்டத்துரைமாரர்கள் பயத்தினால் கொழும்புக்கு ஓடி ஒளித்தனர். இச்சந்தர்ப்பத்தில் தோட்டங்களைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பு இந்தியத் தொழிலாளர்களிடம் விடப்பட்டது. வெள்ளைத்துரைமாரின் தோட்டங்களில் எவ்வித உரிமையுமின்றி அடிமைகள் போல உழைத்த தொழிலாளர்கள், அவர்களின் நலன்களைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு சிங்கள விவசாயிகளை எதிர்த்துப் போராடவேண்டிய துர்ப்பாக்கிய நிலை ஏற்பட்டது.

வெள்ளையரை எதிர்த்துச் சிங்கள விவசாயிகள் கிளர்ச்சிகள் நடத்திய போது இக்கிளர்ச்சிகளுக்கு வெள்ளையரின் கையாட்களாக அப்பாவிக்களான இந்தியத் தொழிலாளர்கள் பயன்படுத்தப்பட்டமையால், தமது நிலங்களைப் பறித்தெடுத்தவர்கள் இந்தியத் தொழிலாளர்களே என்ற தப்பான எண்ணம் சிங்கள விவசாயிகளிடையே வளர்ந்து வந்தது. அத்துடன் இந்தியத் தொழிலாளர்களோடு சேர்ந்து ஒட்டுண்ணி வர்க்கமாக இலங்கை வந்த வியாபாரிகளும் வட்டிக் கடைக்காரர்களும், இந்தியத்

தொழிலாளரை மட்டுமன்றி, சிங்கள விவசாயிகளையும் மிகக் கடுமையாகச் சுரண்டி வந்தனர். இக்காரணிகளே பிற்காலத்தில் இந்தியத் தொழிலாளர்களுக்கும் சிங்கள விவசாயிகளுக்குமிடையில் வகுப்பு வாத கசப்புணர்ச்சி வளர்வதற்கு அடிப்படையாக அமைந்தன.

கல்விவசதி சுகாதாரவசதி
புறக்கணிப்பு:

19-ம் நூற்றாண்டு முழுவதும் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் குழந்தைகளுக்குக் கல்வி வசதி மறுக்கப்பட்டு வந்தது. 1900-ம் ஆண்டளவில் தோட்டப்பகுதிகளில் சுமார் 30 மிஷனரிப் பாடசாலைகளே நடத்தப்பட்டுவந்தன அவைகளில் கல்வி புகட்டுவதை விட மதப்பிரசாரமே முக்கியமாகக் கொள்ளப்பட்டது. இதுபற்றி அக்காலத்தில் ஆய்வு நடத்திய ஒரு கல்விக்கமிஷன் ஒரு வேடிக் கையான முடிவைக் கூறியது. தோட்டத் தொழிலாளரின் வேலை நிலைக்கு கல்வி எவ்வகையிலும் அவசியமில்லையென்றும், கல்வி வசதியில்லாமலிருப்பதால் தொழிலாளர்களுக்கும் அதிகமான பணத்தை மீதப்படுத்த முடியும் என்றும் அக்கமிஷன் தனது அறிக்கையில் கூறியது.

1907-ம் ஆண்டளவில் கிராமப்புறப் பாடசாலைத் திட்டத்தின் அடிப்படையில் தோட்டங்களிலும் பாடசாலைகள் உருவாக்கப்பட்டன. ஆனால் அவை பெயரளவில் மட்டுமே பாடசாலைகளாக இருந்தன. உதாரணமாக

1958-ல் தோட்டப்பாடசாலைகளில் சுமார் 800 பாடசாலைகள் இருந்தன- இந்த 800 பாடசாலைகளிலும் ஆசிரியர் தொகை 1000க்கும் குறைவுதான். இது கிட்டத்தட்ட ஒரு பாடசாலைக்கு ஓர் ஆசிரியர் என்ற விகிதத்தில்தான் இவர்களில் 80 சதவீதமானோர் எவ்வித ஆசிரிய தராதரப்பத்திர முற்றறவர்கள் என்று 1958-ஆம் ஆண்டுப் புள்ளிவிபரம் கூறுகின்றது. மேலும் இக்காலப் பகுதியில் 5 வயதுக்கும் 14 வயதுக்கு மிடைப்பட்ட 75,000 பிள்ளைகள் கல்விகற்றுக் கொண்டிருந்த சமயம், ஒரு லட்சத்து முப்பத்திரண்டாயிரம் (1,32,000) பிள்ளைகள் பாடசாலைக்குச் செல்ல வில்லையென்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. சமகாலத்தில் இலங்கை முழுவதும் 27 சதவீதமானோர் பாடசாலைக்குச் செல்லாதிருந்த வேளையில் தோட்டப் பகுதிகளில் 60 சதவீதமானோர் பாடசாலைக்கு செல்லவில்லை. 1958-ம் ஆண்டில் பாடசாலைக்குச் சென்ற மாணவர்களின் தொகை 75,000 ஆகும். ஆனால் பத்து வருடங்களின் பின்னர் 1968-ம் ஆண்டில் 80,000 மாக மாறியது. அதாவது பத்துவருடகாலத்தில் 5,000 மாணவர் மட்டுமே அதிகரித்தார்கள்.

கல்விவசதியில்லாததுபோன்றே சுகாதார வசதியின்மையாலும் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் பெருமளவில் பாதிக்கப்பட்டார்கள். மலசலகூடவசதிகளோ காற்றோட்ட வசதிகளோ உள்ள இருப்பிடங்கள் இல்லாமையால் காலத்துக்குக்காலம் ஏற்பட்ட

கொடிய நோய்களால் பெருந்தொகையான தொழிலாளர்கள் செத்து மடிந்தார்கள். வசதிபுடைத்தவர்கள் வருடத்துக்கு வருடம் தமது இருப்பிடங்களை நவீன வசதியுடன் மாற்றிக்கொண்டு வாழ்கின்றனர். ஆனால் தோட்டத் தொழிலாளரோ அவர்கள் இங்கு காலெடுத்து வைத்த காலம் முதல் இன்றுவரை அவர்களுக்கென்று விதிக்கப்பட்ட சிறைக்கூடங்கள் போன்ற வயன் காம்ப்ராக்களிலேயே அல்லலுறுகின்றனர்.

குடியுரிமை அரசியலுரிமை மறுக்கப்பட்டது

மேற்கூறப்பட்ட கல்வி சுகாதாரவசதிகள் மறுக்கப்பட்டது போன்று இவர்களுக்குக் குடியுரிமையும் திட்டமிட்டு மறுக்கப்பட்டது. இவர்களது குடியுரிமை அரசியல் உரிமைகளுக்காக இந்தியாவிலும் இலங்கையிலுமுள்ள முற்போக்காளர்கள் பல்வேறு காலகட்டங்களிலும் பலவிதமான கோஷங்களை எழுப்பினர். ஆனால் டி. எஸ். சேனநாயகர் போன்ற தமது வர்க்கநலனில் தூரதிருஷ்டிபடைத்த தலைவர்கள் இத்தொழிலாளர்களின் குடியுரிமை, அரசியல் உரிமைகளுக்கு மறுப்புத் தெரிவித்து வந்தனர். தொழிலாளர் என்ற ரீதியில் இவர்கள் இடதுசாரி மனப்பான்மை கொண்டிருந்தது தவிர்க்க முடியாததாகும். நீண்டகாலப் போக்கில் தமது வர்க்கத்துக்கெதிராக இவர்கள் செயற்படுவார்கள் என்ற அச்சமே டி. எஸ். சேனநாயக்கர் போன்ற தலைவர்களின் இந்த

நடவடிக்கைக்குக் காரணமாகும். உதாரணமாக 1931-ம் ஆண்டு சட்டசபைத் தேர்தலில் 14 மலை நாட்டுப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களில் 7 பேர் யூ. என். பிக்கு எதிர்த்தரப்பில் இருந்தமை டி. எஸ். சேனநாயகாவின் சந்தேகத்தை மேலும் உறுதிப்படுத்தியது. 1947-ம் ஆண்டு நடந்த கண்டி உபதேர்தலில் டி. எஸ். எவின் பிரதிநிதி கண்டியில் தோற்கடிக்கப்படுவதற்கு தோட்டத்தொழிலாளரின் வாக்குகள் தான் பிரதான காரணமாகவிருந்ததை அவர் பிரத்தியட்சமாகக் கண்டுகொண்டார். எனவே சேனநாயக்கர் தோட்டத்தொழிலாளர்மீது வஞ்சம் தீர்ப்பதற்கு தனது அடுத்த நடவடிக்கையை மேற்கொண்டார். அதன் விளைவே 1948-ம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட இந்திய - பாகிஸ்தான் பிரஜாவுரிமைச்சட்டமாகும்.

இவ்விதமாக இந்திய வம்சாவழி மக்களான தோட்டத்தொழிலாளர்கள் குடியரிமையும் அதன் மூலம் வாக்குரிமையும் இழந்து நாடற்ற பிரஜைகள் என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார்கள். இதன் மூலமாக இந்திய வம்சாவழி மக்கள் அரசாங்கத்துறையிலும் தொழில்வாய்ப்புப்பெற முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. உதாரணமாக இலங்கையில் அரசாங்க உத்தியோகம் பார்ப்பவர்கள் மூன்று லட்சமாக உள்ள நிலையில், பிரஜாவுரிமைபெற்ற இந்தியவம்சாவழியினர் ஒருவரேனும் இல்லை. முன்னர் அரசாங்க சேவையில் அமர்த்தப்பட்டவர்களும் இச்சந்தர்ப்பத்தில் விலக்கப்பட்டனர். இந்தியத் தோட்டத்தொழி

லாளர்களுக்கு எவ்வளவு வேகமாகக் குடியரிமை மறுக்கப்பட்டதோ அதேயளவு வேகத்தில் இந்திய வர்த்தகர்களுக்கும் போரா, இந்தி, குஜராத்தி வர்த்தகர்களுக்கும் குடியரிமை வழங்கப்பட்டதும், கௌரவ பிரஜாவுரிமை வழங்கப்பட்டதும் குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும்.

ஒன்றுபட்ட போராட்டமே விமோசனத்துக்கு வழி!

இப்படியே, இந்திய வம்சாவழித் தோட்டத்தொழிலாளர்களின் முழு வரலாறும் தொடர்ச்சியாக மாறி மாறி ஏகாதிபத்திய வாதிகளாலும், உள்ளூர் முதலாளிவர்க்கத்தாலும் ஏமாற்றப்பட்ட வரலாறாகும். இவ் ஏமாற்றத்தினைத் திட்டமிட்டு வளர்ப்பதில் பிற்போக்கு அரசியல் சக்திகள் முக்கியபங்கு வகித்துள்ளன.

ஏமாற்றுவித்ததை இன்னமும் தொடர்ந்து கொண்டு போகின்றது. தோட்டத் தொழிலாளர்களையும் ஏனைய மக்களையும் பீடித்திருக்கும் நோய் பொதுவானது. ஆனால் நிரந்தரமானதல்ல. சமுதாய அமைப்பில் அடிப்படை மாற்றங்கள் ஏற்படாதவரையில் இவ்விஞ்சாராரினதும் பிரச்சினைகள் தீர்ப்போவதில்லை. தோட்டத் தொழிலாளர் என்றைக்குத் தன்பலத்தைத் தானே உணர்ந்து நாட்டின் ஏனைய சிங்கள தொழிலாளர்-விவசாயிகளுடன் ஒன்றுபட்டு இச்சமுதாய மாற்றத்துக்கு போராடுகின்றானோ, அன்றுதான் இச்சோக வரலாற்றுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கப்படும். அவன் வாழ்விலும் விமோசனம் ஏற்படும்.

ஒரு வியட்நாமியனின் தாயக உணர்வு

ஜப்பானின் இரண்டாவது பெரிய நகரமாகிய ஓசாக்காவின் இதயத்துடிப்பாய் விளங்கும் உமேதா என்ற இடம். பாதசாரிகள் கடப்பதற்கெனப் பரந்ததெருவின் மேலாக முப்பது அடி உயரத்திலமைக்கப்பட்டுள்ள பாலத்தின் ஒரு கரையில் நானும் எனது தென்வியட்நாமிய நண்பன் தியூவும் நின்று கொண்டிருக்கிறோம். நம்மைச் சுற்றிலும் பலர். இரவு ஆறுமணி. குளிர்காலமாகையால் வேளைக்கே இருள ஆரம்பித்து விட்டது. அதிர்ஷ்டவசமாக அன்று பனிமழை இருக்கவில்லை. நியோன் வெளிச்சங்களால் ஆக்கப்பட்ட விளம்பரங்கள் வானளாவும் கட்டிடம் தோறும் விட்டு எரிந்து வர்ணஜாலங்கள் காட்டிக்கொண்டிருக்கின்றன. கிழே தெருவில் போக்குவரத்து தற்காலிகமாக நிற்பாட்டப்பட்டிருக்கிறது. கவசமும் குண்டாந்தடியும் தாங்கிய பொலிஸ்காரர்கள் தான் தெருவின் இருமருங்கையும் நிரப்பி நிற்கிறார்கள். வியட்நாமில் அமெரிக்க ஆக்கிரமிப்பை எதிர்த்து அன்று பல்கலைக்கழக மாணவர்களின் அதாவது “செங்காக்குர”னின் ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலம் அதைப்பார்க்கவே நானும் தியூவும் வந்திருக்கிறோம்.

அலை அலையாக மாணவர் கூட்டம் வருகிறது. செங்கொடி

களைத் தாங்கிச் சிலர் முன்வருகிறார்கள். எல்லா மாணவர்களும் உருக்குத் தொப்பிகளணிந்திருக்கிறார்கள். கைகளைக்கேர்த்தவண்ணம் பாம்புபோல் ஊர்வலம் தெருவில் நெளிந்து நெளிந்து வருகிறது. பெருந்தொகையான மாணவர்களின் கைகளில் நாலு ஐந்து அடி நீளமான தடிகள் காணப்படுகின்றன. சில நிமிடங்களில் பாதையை மறைத்துக் காட்டாற்று வெள்ளம்போல் வர ஆரம்பித்து விட்டது ஊர்வலம். ஆண்களும், பெண்களும் “அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் ஒழிக” “ஜப்பானிய முதலாளித்துவம்

என். சண்முகரத்தினம்

ஒழிக” “ஒக்கிவை மீட்போம்” “பிரதமரே ராஜினாமாச் செய்” “நிக்ஸ்கொலைகாரன்” “வியட்நாம் வெல்லும்” இப்படியே வாணைப் பிளக்கும் கோஷங்களைக் கிளப்புகிறார்கள்.

பொலிஸ்காரர்கள் மாலை வெள்ளத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது தத்தளிக்கிறார்கள். நாம் நின்றுகொண்டிருந்த பாலத்திற்குக்கீழ் பொலிஸ்காரர் சிலர் ஊர்வலத்தில் வந்த ஒரு மாணவியைத் தாக்குகிறார்கள். அவளோ எதிர்த்துத் தாக்குகிறாள். அவள் மீது பல குண்டாந்தடிகள் பாய்கின்றன. மாணவர்கள் சிலர் அவ

குகிரர்கள். “மோலட்டோவ்” கைக்குண்டுகளை மாணவர்கள் பொலிசை நோக்கி வீசுகிறார்கள், பொலிஸ்காரர் வாகனங்களை நோக்கிப் பின்வாங்குகிறார்கள்— மாணவர்களை பொலிஸ்வாகனங்களிலிருந்து வரும் அறிவித்தல்கள் எச்சரிக்கின்றன. இந்தக்கட்டத்தில் தியூவின் முகத்தைப் பார்க்கிறேன். அவன் மிகவும் சலனமடைந்தவனாய் குழப்பம் நடைபெறும் இடத்தையே நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறான். ஊர்வலமோ இன்னும்வந்துகொண்டிருக்கிறது ஹோ-சி-மின்னின் பெரிய உருவப்படமொன்று ஊர்வலத்தின் ஒரு பகுதியில் தெரிகிறது—மீண்டும் தியூவைப் பார்க்கிறேன். அவன் ஹோ—சி—மின்னின் படத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். பார்த்தபின் என்னைப் பார்த்து ஒரு சிறு புன்முறுவலை உதிர்த்து விட்டு மீண்டும் ஊர்வலத்தில் கவனம் செலுத்துகிறான்.

ஹோ—சி—மின்னின் படத்தைத் தாங்கிவந்த கோஷ்டியினர் “வியட்நாம் விடுதலை பெறும்” “வியட்நாமின் பக்கம் உலக மக்கள்” என்ற கோஷங்களைக் கிளப்புகிறார்கள். அவர்களின் உணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாடான கோஷங்களுக்கும் ஆர்ப்பாட்டமும் என்னை மயிர்சிரிக்கவைக்கின்றன. தியூ என்னையும் தள்ளிவிட்டுப் பாலத்தின் விளிம்புக்குப் போய் நின்று பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். திடீரெனப்பொலிஸ்காரர்கள் மீண்டும் தம் கேடயங்களால் மாணவர்களை தள்ள

ஆரம்பிக்கிறார்கள். மாணவர்கள் பல பொலிஸ்காரர்களின் கேடயங்களைப் பறித்துப் பொலிஸ்காரர்களைத் தள்ளுகிறார்கள் மோதல் தொடருகிறது. பொலிஸ்வாகனத்திலிருந்து எச்சரிக்கைகள் மாணவர்களைப் பின்வாங்கும் படி விடப்படுகின்றன. மாணவர்கள் அதை சிறிது கூடச் சட்டை செய்யாது தங்களைத் தாக்கும் பொலிசைத் திருப்பித் தாக்கிறார்கள். மீண்டும் குண்டாந்தடிப் பிரயோகம் ஹோ-சி-மின்னின் படம் பொலிசால் தாக்கப்படுகின்றது. மாணவர்கள் முன்பை விட ஆக்கிரோஷத்துடன் தடிகளாலும், பொலிஸ்காரர்களிடமிருந்து பறித்த கேடயங்களாலும் தாக்குகிறார்கள் “ஹோவின் படத்தில் கைவையாதே” என்று கோஷம் போட்டபடி நூற்றுக்கணக்கானோர் கைகளைக் கோர்த்தவண்ணம் படத்தைச் சுற்றி வட்டமிடுகிறார்கள்.

தியூ பாலத்தின் இரும்புச் சுவரை இறுகப்பிடித்தபடி குனிந்து பார்க்கிறான் ... அவன் முகத்தை எனக்குத் தெரியவில்லை.

பொலிசின் மற்றொரு ஆயுதமாகிய கண்ணீர்புகை அடிக்கப்படுகிறது. மாணவர்களின் ஒரு ஆயுதமாகிய மொலொட்டோவ் கைக்குண்டுகள் பொலிஸ்காரர் மத்தியில் விழுந்து எரிகின்றன. புகையும் நெருப்புமே இப்போகண்களுக்குத் தெரிகின்றன. கண்ணாடிகள் உடையும் ஒலி—வாக

கியவர்கள் தாக்கப்படும் ஒலி கோஷங்கள் இவைகள் காதுகளில் விழுகின்றன. நாலேந்து பொலிஸ் காரர்கள் நாம் நின்றுகொண்டிருந்த பாலத்திற்கு வந்து மிகவும் பணிவானவார்த்தையில் கலைந்து போகும்படி சொல்லுகிறார்கள்.

தியூ இன்னும் நான்கடைசியாகப்பார்த்த நிலையில்தான் இருக்கிறான். அவனுடைய தோளில் கை வைத்து “போவோமா” என்று அழைக்கிறான். ஜப்பானிய மாணவர்களின் ஊர்வலங்கள் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன் படித்திருக்கிறேன். ஆனால் அத்தகைய ஒரு பெரிய மாணவ ஊர்வலத்தை அப்போதுதான் நேரில் காண்கிறேன். நான் கேட்டதும் படித்ததும் உண்மையில் ஒரு பங்குதான். தங்களின் பயங்கர ஆள் பலத்தை மாணவர்கள் காட்டும் விதமும் அவர்களின் உணர்ச்சி நிறைந்த ஆர்ப்பாட்டக் கோஷங்களும் நேரில் பார்க்காவிடல் தெரியாது.

நானும் தியூவும் நமது விடுதிக்குத் திரும்ப மின்சார ரெயிலில் ஏறிக்கொண்டோம். தியூ என்னுடன் ஒன்றும் பேசவில்லை. மிகவும் குழப்பமடைந்தவனாய்த் தென்பட்டான்.

“என்ன தியூ பேசாமலிருக்கிறாய்” “ஒன்றுமில்லை”, அதற்குப்பின் விடுதிபோய்ச் சேரும் வரை அவன் பேசவே இல்லை. தியூ என்னைவிட வயதில் இளையவன். இருவரும் ஒரே பல்கலைக் கழகம். ஆனால் நான் ஆராய்ச்சிப்பட்டப்பகுதியிலும் தியூ பி. எஸ்

ஸிப்பட்டத்திற்குமாகப் படித்துக் கொண்டிருந்தோம். தியூ அவனது நாட்டைச் சேர்ந்த மற்றவர்களைப்போலவே மிகவும் அமைதியானவன். ஆனால் அவன் மற்றவர்களிடமிருந்து பலவகையில் வேறுபட்டுமிருந்தான்.

மற்றவர்கள் பெரும்பாலும் கேளிக்கைகளில் நாட்டமுள்ளவர்களாயிருந்தார்கள். தியூ படிப்பில் மிகவும் ஆர்வமுடையவன். உணவு இரசாயனவியல் படித்துக் கொண்டிருந்தான். அரசியலில் அவனுக்கிருந்த அக்கறையை அவன் வெளியேகாட்டிக் கொள்வதில்லை: அவனுடைய அரசியல் நூல்களை யெல்லாம் என் அறையில் வைத்துத்தான் படிப்பான். என்னுடன் கூட அரசியல் அதிகம் பேசமாட்டான். அரசியல் பேசுவோர் மத்தியில் மிகவும் அமைதியாகவே இருப்பான்.

மறுநாள் மாலை “கொன்பன்வா” என ஜப்பானியமொழியில் மாலைவந்தனம் கூறிக் கொண்டு அறைக்குள் வந்தான் தியூ. ‘சண்’ சில நண்பர்களைப் பார்க்க ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகிறேன் அவர்கள் நேற்றைய ஊர்வலத்தில் காயமடைந்தவர்கள். என்வகுப்பு மாணவர்களும், மாணவிகளும். நீயும் வருகிறாயா?” “நிச்சயமாக” என்று சொல்லி நானும் புறப்பட்டேன் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகும்வழியில் மலர்களும், பழங்களும் வாங்கினான் தியூ. நானும் மலர்கள் வாங்கிக்கொண்டேன்.

ஆஸ்பத்திரியிலிருந்த விசாரணைப் பகுதியிலிருந்த பெண்ணிடம் “யாமாடா, நொகுச்சி,

தளாக்கா, குமிக்கோ ஆகியோரைப் பார்க்கமுடியுமா?" எனக் கேட்டான் தியூ. ஜப்பானியப் பெண்ணுக்கே உரித்தான பணீவுடன் இனிமையான குரலில் ஆம். தளாக்கா குமிக்கோ சான் கீழ் மாடியிலும் மற்றவர்கள் மேல் மாடியிலும். தயவுசெய்து இந்தப் பக்கமாகப் போகவும்.

முதலில் குமிக்கோவைப்பார்க்கப்போகிறோம். "குமிக்கோ சான் எனது சகமாணவி— எனது நாட்டைப்பற்றி அவளுக்கு எனக்குத் தெரிந்ததைவிடக்கூடத்தெரியும், இப்படியே குமிக்கோவைப்பற்றி(சான் என்னும் சொல் திரு. திருமதி செல்வி எனப் பொருள் படும். பெயருடன் 'சான்' சேர்த்துக் கொள்வது ஜப்பானிய பண்பாகும்) சொல்லிக் கொண்டு எனக்கு முன் போய்க்கொண்டிருக்கிறான் தியூ.

குமிக்கோ தலையிலும், காலிலும் சுட்டுகளுடன் கட்டிலில் உட்கார்ந்திருக்கிறான். தியூவைக் கண்டதும் மிகவும் மலர்ந்தமுகத்துடன் வரவேற்கிறான். தியூ யப்பானிய முறைப்படி குனிந்து மரியாதையுடன் தான் கொண்டு வந்த மலர்களைக் குமிக்கோவிடம் கொடுத்தபோது தான் கட்டிலிலிருந்து இறங்கி அவற்றைப்பெற்றுக்கொள்ள முடியாமலுக்கு மன்னிப்புக்கேட்டுப் பெற்றுக்கொண்டான் குமிக்கோ. "செய்யுண் நாட்டைச்சேர்ந்த நண்பர் சன் சான்" என என்னை அறிமுகம் செய்து வைக்கிறான் தியூ. நான் கொண்டுவந்த மலர்களைக் குமிக்

கோவிடம் கொடுக்கிறேன். "பலமான காயமா குமிக்கோசான்" இல்லைத் தியூசான். — கொஞ்சம் பலமான காயம். வியட்நாமிய மக்கள் படும்காயங்களுடன் ஒப்பிடும்போது இது எல்லாம் என்ன?"

தியூவின் கண்கள் கலங்கிவிட்டன அவன் பேசமுயற்சிக்கிறான். சொற்கள் வரவில்லை.

"ஆனால் பழைய தலைமுறை றைச் சேர்ந்த என் அம்மாவுக்கும் அப்பாவுக்கும் என்மீது மிகவும் கோபம். பெண்களுக்குக் கென்ன அரசியல். அதுவும் பொலிசுடன் சண்டை. என்னை தனக்கும் பெரிய அவமானமாகிப் போய் விட்டதாக அம்மா இன்று கூறி விட்டுப் போனார்கள்" இப்போ குமிக்கோவின் கண்கள் கலங்கியிருந்தன.

"ஆனால் என்னை அம்மாவின் சிந்தனையைச் சுலபமாக மாற்றி விடமுடியாது, பெண் வீட்டு வேலைக்கே உரியவள். கணவனின் சேவகி என்பது அவர்களின் கருத்து"

"உண்மையில் எல்லாவற்றிற்கு காகவும் நான் வருந்துகிறேன்" தழுதழுத்தகுரலில் தியூ கூறினான்.

வருந்துவதற்கொன்றுமில்லை தியூசான் ஆனால் எங்களுடன் நெருங்கிப்பழகுவதால் உங்கள் நாட்டு சைகோன் அரசு உங்களைச் சத்தேகித்துத் தண்டிக்கலாமே, என்றபயம்தான் என்னை வாட்டுகிறது.

தியூ ஒன்றுமே பேசாது சற்று நேரமிருந்தான் குமிக்கோ தனது சின்னஞ்சிறிய கண்களால் தியூவையும் என்னையும் மாறிமாறிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். தலையில் ஏற்பட்டிருந்த காயத்தால் அவளுடைய முகம் இரத்தம்போல் சிவந்திருந்தது. நிசப்தம் நிலவிய அந்நேரத்தில் தியூ தன் இதழ்களை ஒன்றோடொன்று இறுக்கி, ஒருகணம் விழிகளை மூடித்திறந்து, சற்று முன்னுக்கு நகர்ந்து குமிக்கோவின் வலது கையைப் பற்றிக் குனிந்து மெல்லிய குரலில்

ஜை... என் உயிரும் உடலும் என் நாட்டு மக்களுக்கே... உன்னைப்போன்ற பல நண்பர்கள் தான் எனக்கு கடந்த நாலுவருடங்களாக உண்மையை அறியத்தந்தவர்கள்'' என்று கூறிவிட்டு நிமிர்ந்தான். அவன் முகத்தில் உறுதி படர்ந்து சுடர்விட்டது. தியூவின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட குமிக்கோ தன் கண்களை அகலத்திறந்து திகைப்புடன் பேச்சு மூச்சின்றித் தியூவையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவளால் பேசமுடியவில்லை. ஆனால் அவளின் முகம் பேசியது.

“குமிக்கோ சான்... நான் சைகோன் அரசின் பிராஜையல்ல தற்காலிக புரட்சி அரசின் பிர

திடீரென தியூவின் இருகைகளையும் பற்றிக் குலுக்குகிறான்.

படைப்பாளிகளிடமிருந்து

- ★ புதிய ஜனநாயகத்தையும்
 - ★ புதிய வாழ்வையும்
 - ★ புதிய நாகரீகத்தையும்
- தோற்றுவிக்கும் வகையிலான கருத்தோட்டம் நிறைந்த கதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகளை படைப்பாளிகளிடமிருந்து எதிர்பார்க்கிறோம்!

— ஆசிரியர் குழு

‘தாயகம்’

56/16, ஆத்திசூடி வீதி,

கந்தர்மடம்,

யாழ்ப்பாணம்.

அது, இமயத்தீவரம்

* ஷெல்லிதாசன்

தலையற்ற தலைமையின் கீழ்
பின் சென்று...
பலனற்ற போராட்டம்
பலசெய்து
மிதிபட்டு, உதைபட்டு
நெரிபட்டு.....
மின்சாரத் தாக்குண்டு.....(?)
உயிர்விட்டு..... இன்று
சருகுக்கும் சமனான
சாவேற்று.....
வகையற்று வாழ்கின்ற
வாலிபனே!
இனத்துக்கு, மதத்துக்கு
பிரிவினைக்கு.....!
என்றெல்லாம் போராடி...(?)
கொடிகள் காட்டி...
இவற்றுலே இந்நாட்டில்
எதைத்தான் கண்டாய்?
ஒரு கோப்பை "பிளேயின் ரீ"க்கும்
உயிரைக் காக்க...
ஒரு நேரச் சோற்றுக்கும்
வகையே யற்று
உயிர்விட்டும், குற்றயிராய்
தெருவினோரம்.....
உறங்குகின்ற மக்களை
உன்னை, என்னை
எம்நாட்டை, செல்வத்தை

மேலானது!

உழைப்போர் தம்மை
ஆண்டாண்டாய்.....
சுரண்டியும், சவாரிசெய்தும்
வாழ்கின்ற வர்க்கத்தைச்
சமாதி செய்து.....
ஏற்றங்கள், தாழ்வுகள்
இனத்துவேஷம்.....
என்றெல்லாம் இல்லாத
பொதுமை பூக்க
அழைக்கின்ற 'கிழக்குலகச் செங்கதிரின்'
ஆற்றல்மிகு தலைமையின் கிழ்.....
நீ
புறப்படு... போராட...
அந்தச் சாவு..... மிக
உயர்வான இமயத்தை
வெல்லும்! வெல்லும்!!

'தாயகம்' — சந்தா விபரம்

ஒரு வருடம் (தபாற் செலவு உட்பட) ரூ. 10-00
அரைவருடம் (... ..) ரூ. 5-00
தனிப்பிரதி சதம் 75

நிர்வாகியுடன் தொடர்புகொள்ளுங்கள்.
நிர்வாகி, 'தாயகம்', 56/16, ஆத்திசூடி வீதி,
கந்தர்மடம், யாழ்ப்பாணம்.

உரிமைப் போர்

— தங்கம் —

ரீங்காரப் பண்ணிசைத்த வண்ணம், தன் கிளை ஒன்றில் கட்டப்பட்டுத் தொங்கிக்கொண்டிருந்த கூட்டில் தேனைச் சேர்த்துக் கொண்டிருந்த தேனீக்களைப் பார்த்துச் சிரித்தது மரம்.

“எங்களின் சுறுசுறுப்பு உனக்குச் சிரிப்பைக் கொடுக்கிறதா?” என வெறுப்புடன் கேட்டன தேனீக்கள். மரம் சிரித்தது! சிரித்தபடியே கூறியது:

“இல்லை! உங்கள் முட்டாள்தனத்தைப் பார்த்துக் கும் போது என்னால் சிரிக்காமல் இருக்க முடியவில்லை”

“என்ன? உணவுக்காக எங்கள் உடலை வருத்தி தேனைச் சேர்ப்பது முட்டாள்தனமா?” ஆத்திரத்துடன் கேட்டன தேனீக்கள்.

“உணவுக்காகத்தான் உழைக்கிறீர்கள் என்பதை ஒப்புக் கொள்கிறேன். ஆனால் இந்த உணவு யாருக்காக?” எனக்குறும் புடனே கேட்டது மரம்.

“இதென்ன பைத்தியக்காரத்தனம்? எங்கள் தேவைக்காகத்தான் உணவைச் சேமிக்கிறோம்” என்றன தேனீக்கள். அவற்றின்

பதிலைக் கேட்டபின் எதுவும் பேசாமல் மௌனமாகி விட்டது மரம். தேனீக்கள் தம் கடமையில் ஈடுபட்டன. சிவதினங்களின் பின் ஒருநாள்.

எங்கெல்லாமோ திரிந்து தேனைச் சேமித்துக்கொண்டு கூட்டிற்கு வந்த தேனீக்கள், கூடுகளைக்கப்பட்டுச் சிதைந்துபோன நிலையிலிருப்பதைக்கண்டு பதறித்துடித்தன.

— மரம் சிரித்தது !

“என்ன? சிரிக்கிறாயா? எங்கள் உழைப்பெல்லாம் உறிஞ்சப்பட்டதைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறாயா? யார் இதைச் செய்தது?”

வேதனையின் வெளிப்பாட்டோடு ஆத்திரம் பொங்க கேட்டன தேனீக்கள். மரம் சிரித்தபடியே கூறியது:

“அன்று உங்களுக்காகத்தான் உழைப்பதாக உணவைச் சேர்ப்பதாகக் கூறினீர்களே? இப்போ பார்த்தீர்களா? எந்த ஒரு துன்பமும்ல்லாமல் எங்கோ சொகுசாய் வாழ்வவன், நீங்கள் இத்தனை காலமும் பாடுபட்டுச் சேர்த்தவற்றையெல்லாம் வாரிக்குண்டு போய்விட்டான்”

“நாங்கள் .. இல்லாதபோது வந்து தன் கைவரிசையைக் காட்டிவிட்டான். இனிமேல்வரட்டும்” எனக் கூவிய வண்ணம் கூட்டைச் சீர்படுத்தி மீண்டும் உழைப்பில் ஈடுபட்டன. அவற்றின் அறியாமையை எண்ணி மரம் தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டது. மீண்டும் சிலநாட்களின் பின் ஒருநாள்...

தேனீக்கள் கூட்டில் இருக்கும்போதே ஒருவன் மரத்தடிக்கு வந்தான். அவன் தேன்கூட்டைப் பார்த்து விட்டு முறுவலுடன் திரும்பிப்போகத்தொடங்கினான். அப்போ மரம் கூறியது.

“இவன்தான் முன்பு உங்கள் உழைப்பை உறுஞ்சிய சதிகாரன்”

“பார்த்தாயா? அன்று நாங்கள் இல்லாத வேளை தன் கைவரிசையைக்காட்டிவிட்டான் இன்று எம்மைக் கண்டதும் பயந்து திரும்பி விட்டான்”.

எனப்பெருமிதத்துடன் கூறின தேனீக்கள். இப்போதும் அவற்றின் அறியாமையைப் பார்த்துத் தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டது மரம். சிறிதுநேரம் கூடச் சென்றிருக்காது. போன முரடன் கையில் ஒரு தீப் பந்தத்துடன் திரும்பி வந்தான். மரத்தை நெருங்கியதும் தேன்கூட்டிற்கு நேரே கீழ்ப்புறமாகத் தீப்பந்தத்தை உயர்த்திப் பிடித்தான். தீநாக்குகளின் வெம்மை பொறுக்க முடியாமல் அலறிக்கொண்டு பறந்தன தேனீக்கள், பல துடித்துத்துவண்டன! பல வெடித்து

மடிந்தன!! வெகு நேரத்தின் பின் ஓடிச்சென்ற தேனீக்கள் திரும்பி வந்தன. சிதைந்த கூட்டையும் துடித்துத் துவண்டும், கருகிப்போயும் கிடக்கும் நண்பர்களையும் பார்த்துக் கண்ணீர் உகுத்தன. இம்முறையும் மரம் சிரித்தது! ஆனால் முன்போல் கேலியாக அல்ல, வேதனையாக, வேதனையுடன் கூறியது.

“பார்த்தீர்களா? நான் சொன்னபோதும் நீங்கள் அசட்டையாக இருந்ததால் உங்கள் உழைப்பை உறுஞ்சியதுமட்டுமல்லாமல் உயிர்களையும் அல்லவா உறுஞ்சி விட்டான்”.

“என்ன செய்வது? அவன் ஆயுதபலத்தால் எங்களை அடக்கி விட்டான்” என வேதனையுடன் கூறிவிட்டு மீண்டும்... தங்கள் வேலைகளில் மும்முரமாய் ஈடுபட்டன தேனீக்கள்.

பல நாட்களின் பின் மீண்டும் ஒரு நாள் — தேனீக்கள் கூட்டிலேயே இருந்தபோது மரத்தடியை நோக்கி அவன் வருவது தெரிந்தது.

“அந்தப் பாதகன் மீண்டும் வருகிறான். இனிமேலாவது விழிப்புடன் இருங்கள்” என எச்சரித்தது மரம்.

“வரட்டும்! வரட்டும்!” என வஞ்சம் தீர்க்கும் குரலில் கறுவிக் கொண்டன தேனீக்கள். அவன் மரத்தடியில் வந்து தேன்கூட்டைப் பார்த்து விட்டுப் போகத் திரும்பினான். அடுத்த

கணம் — ‘ஓ’வென்ற வெறிக்
கூச்சலுடன் அவனை நோக்கிப்
பாய்ந்தன. அவற்றின் எழுச்சி
யைக் கண்டு — புதிய வேகத்
தைக் கண்டு — நிலை குலைந்த
முரடன் ஓடமுயன்றான்.

ஆனால், வலையை விசி எறி
வது போல் நாற்புறமும் எதிரி

யைச் சுற்றிச் சூழ்ந்து கட்டி
இழுப்பது போல் அவன் மேல்
கூடி மொய்த்துக் கொண்டிக்
கொண்டிருந்தன.

அவன் நிலைகுலைந்து பதைப
தைத்து சரிந்து கொண்டிருப்ப
தைக்கண்டு மரம் சிரித்தது.

*

*

திகைப்பு

“அம்மா!

எதிர்காலம் என்றால்

என்ன?” என்று —

மகன் கேட்ட கேள்விக்கு

பதில் சொல்ல

அவளால் முடியவில்லை.

கொள்கை

நீண்ட பாதைதான்

அத்துடன்

மேடு... பள்ளம்

வளைவு... நெளிவு

அனைத்தையும்

கடந்தால்தான்

முடிவை அடையலாம்.

★ அன்பு ஜவஹர்ஷா

Grade 11 & 12 G. C. E. (A/L)
Grade 9 & 10 G. C. E. (O/L)

also, the program, which is designed
to help students learn to learn

Grade 11 & 12 G. C. E. (A/L)
Grade 9 & 10 G. C. E. (O/L)
also, the program, which is designed
to help students learn to learn

NEW AMATEUR ACADEMY

Wellsbury

Wellsbury, Massachusetts
1954

Wellsbury, Massachusetts
1954

Grade 11 & 12 G. C. E. (A/L).

Grade 9 & 10 G. C. E. (O/L).

கலை, விஞ்ஞான, வர்த்தக வகுப்புகள்
விசேட ஆங்கில, சிங்கள வகுப்புகள்

2, 3, 4, 5ம் வகுப்புகள்
புதிய பாடத் திட்டத்துக்கமைய
6, 7, 8ம் வகுப்புகள்

அனுபவமும் திறமையும் மிக்க பட்டதாரிகளாலும்
பயிற்சிபெற்ற ஆசிரியர்களாலும் கற்பிக்கப்படுகின்றன.

NEW AMATEUR ACADEMY

Nelliady

முக்கிய குறிப்பு:

பகல், முழுநேர வகுப்பு மாணவர்களுக்கு
விடுதி வசதிகள் உண்டு.

இப்பத்திரிகை தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவைக்காக யாழ்ப்பாணம்,
கந்தர்மடம், 56/16, ஆத்திசூடி வீதியில் வசிக்கும் க. தணிகாசலம்
அவர்களால், 93, ஸ்ரான்னி வீதியிலுள்ள யாழ்ப்பாண அச்சகத்தில்
1974, சித்திரை மாதம் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.